STAR WARS®

JURNAL

LUPTA PENTRU DREPTATE

DE LUKE SKYWALKER

JOHN PEEL

STAR WARS

LUKE SKYWALKER

LUPTA PENTRU DREPTATE

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

John Peel
Luke Skywalker - The Fight for Justice
1998

John Peel

John Peel (născut în 1954) este un scriitor britanic, cunoscut mai ales pentru seriile sale de romane şi novelizări TV. A scris sub mai multe pseudonime, printre care „John Vincent” şi „Nicholas Adams”. Locuieşte în Long Island, New York. În timp ce soţia sa este cetăţean american, Peel continuă să călătorească sub paşaport britanic. Pe parcursul anilor 1980, Peel a scris un roman bazat pe popularul serial TV The Avengers din anii 1960, intitulat *Too Many Targets*.

Este, de asemenea, cunoscut pentru diferitele sale cărţi bazate pe serialele *Doctor Who*, *Star Trek* şi *James Bond Jr*. (scrise ca „John Vincent”).

Notarea 1

...Aşadar, nu visa doar să candidaţi la Academie, ci fă să devină realitate! Poţi găsi o carieră în spaţiu: Explorare, Flota Spaţială sau Serviciul Comercial. Dacă ai ceea ce îţi trebuie pentru a explora universul, trimite aplicaţia şi alătură-te celor mândri!

O să recunosc. Continui să rulez caseta de recrutare a Academiei Spaţiale. Am memorat-o chiar, dar îmi place totuşi să o ascult. Windy tocmai m-a prins în domul tehnologic ascultând-o din nou – şi ce dacă? Ce dacă am visuri de a mă alătura forţelor Imperiale? Windy, Fixer şi Deak pot râde despre asta pentru că ei sunt fericiţi ca fermieri, trăind de pe o zi pe alta fără să se întâmple nimic. Dar eu de ce să fiu jenat pentru că vreau mai mult? Pentru că am vise dincolo de fermele de umiditate?

Windy îmi spune că ar trebui să mă maturizez. Că sunt băiat de fermă, la fel ca el. Dar nu sunt. Nu îmi place să fiu fermier. Am fost făcut pentru acţiune, pentru manevre riscante într-un T-16, pentru aventuri îndrăzneţe şi asumarea riscurilor.

De aceea l-am luat pe Windy cu mine azi prin ochiul Acului de Piatră. Cred că voiam să-i arăt că nu sunt doar un băiat de fermă ca el. Şi cred că a funcţionat. Era speriat. A urlat tot drumul, ca un copil Jawa. Iar eu? Am iubit fiecare minut. Ce emoţii am atunci când conduc rapid, aproape mortal. Am putut auzi bâzâitul metalului în timp ce speederul se strecura prin acul acela de piatră. Şi am ştiut că îl voi învinge pe Fixer în strâmtoare! Da. Singurul care lipsea a fost cel mai bun prieten al meu, Biggs.

Biggs este singurul care mă înţelege. Iar acum, că este la Academie, chiar nu există nimeni altcineva cu care să pot vorbi despre toate astea. M-am săturat să-mi spună prietenii că Academia este pentru fraieri. Că înseamnă doar să primeşti comenzi, purtând o uniformă de lux, pierzându-ţi identitatea – şi, probabil, şi viaţa.

Sunt pregătit pentru Academie şi sunt cât se poate de antrenat. Am un T-16 de câţiva ani, şi îl pot zbura mai bine decât aproape oricine de aici. Bineînţeles, nu există prea multă concurenţă, mai ales de când meseriaşul de Biggs a plecat să se antreneze la Academie. Tatooine este destul de mic. Mic şi

plictisitor – niciun pilot sănătos la cap nu ar sta aici mult timp. Deci Academia este, într-adevăr, singurul loc bun pentru mine.

Poate, înainte să plec, voi putea vizita portul spaţial de la Mos Eisley. Mi-ar plăcea să văd câteva dintre navele alea! Pot doar să-mi imaginez toate acele planete pe care au putut merge: Alderaan! Coruscant! Endor! Dar, pentru mine, sunt doar nume dintr-o video-enciclopedie. Dacă le-aş putea *vedea*...

Notarea 2

În seara asta am văzut o bătălie spaţială. Cel puţin cred că a fost o bătălie spaţială. Am văzut fulgere de lumină cu coada ochiului. Şi când m-am uitat prin electrobinocular, am văzut două nave care trageau una asupra celeilalte.

Am lăsat baltă tot ce făceam şi am sărit în speeder. Dă-le naibii de treburi! Trebuia să-mi găsesc prietenii – Fixer şi Windy trebuiau să vadă asta. O bătălie adevărată în sistemul nostru! De ce nu pot fi acolo sus, luptând pentru dreptate cu Imperialii?

Când mi-am găsit prietenii, am avut o altă surpriză. Biggs era cu ei! Se întorsese de la Academie. Am fost atât de fericit să-l văd, încât am uitat de bătălie. Şi, până când mi-am amintit şi am convins pe toată lumea să se uite, acţiunea se terminase. Nu mai era nimic de văzut. Eu vorbisem agitat despre două nave care trăgeau una în cealaltă şi iată că navele stăteau acolo, pe orbită, ca nişte bantha grase. Nimeni nu m-a crezut. Windy, Fixer, Cammie şi Deak au crezut că am inventat povestea. De parcă aş fi atât de dornic să mă alătur Academiei Spaţiale, încât am început să văd stele – şi bătălii! Ei bine, nu au deloc imaginaţie. Şi e bine pentru ei. Nu au nevoie de multă imaginaţie la fermă. Dar nu e nevoie să râdă de mine.

Şi, ca să fiu sincer, am fost puţin supărat că nici Biggs nu m-a crezut. Eu şi Biggs am trecut prin multe împreună. Şi doar pentru că el este la Academie şi eu nu, asta nu înseamnă că îmi imaginez lucrurile ca un copil mic.

Navele alea nu alimentau şi nici nu schimbau marfă între ele. Şi nu doar s-a refletat soarele pe metal. Salvele acelea de energie au fost inconfundabile. S-a întâmplat *ceva* pe orbită în seara asta. Nu ştiu ce anume. Şi probabil că nu voi afla niciodată. Dar, după ce am văzut lupta, îmi doream mai mult ca oricând să pot pleca de pe Tatooine… pentru totdeauna.

Notarea 3

Am crezut că astăzi va fi cea mai bună zi din viaţa mea. Începutul a ceva nou. Ceva care să merite. Şi, cu siguranţă, altceva decât ferma de umiditate!

Nu vreau să-mi trăiesc viaţa într-o căutare continuă a apei. Tot ce facem aici este să luptăm împotriva aerului fierbinte şi uscat al lui Tatooinei. Este nevoie de toate eforturile noastre, să folosim vaporizatoarele la capacitate maximă pentru a produce suficientă apă ca să supravieţuim.

Oh, unchiul Owen şi mătuşa Beru se descurcă bine. Cu ajutorul meu, desigur. Dar azi sunt destul de mare ca să plec. Şi unchiul Owen mi-a *promis*.

Numai că el s-a răzgândit. Spune că trebuie să mai lucrez aici încă un an, iar apoi va putea să se descurce fără ajutorul meu. Am lucrat aici toată viaţa. Am crezut că voi avea ocazia să încetez să mai pierd timpul în ferma asta – şi să fac ceva.

Ştiu că nu ar trebui să fiu atât de dur. Adică, unchiul Owen şi mătuşa Beru au avut grijă de mine de când eram mic şi m-au crescut de parcă aş fi fost propriul lor copil. Nu au avut niciodată copiii lor şi au fost întotdeauna buni cu mine. Nu am de ce să mă plâng, deşi mi-aş fi dorit să-mi fi cunoscut părinţii. Şi ferma este totul pentru unchiului Owen. Este un om bun, ştiu asta. Dar orizonturile lui se întind doar cât ţine ferma. Rareori merge în oraş, preferând să mă trimită pe mine să fac comisioane pentru el. Rămâne aici, muncind şi transpirând toată ziua pentru a produce puţină umiditate. Şi este fericit cu asta. Este o viaţă obositoare, dar el şi-a ales-o.

Problema este că nu-l pot face să vadă că nu este viaţa pe care *să o aleg eu*. Gândul de a-mi petrece viaţa aici, reparând vaporizatoarele şi programând droizii din fermă, mă face să vreau să ţip. Vreau să experimentez viaţa în galaxie – acolo unde se întâmplă cu adevărat lucrurile importante! Uneori, stau afară noaptea, privind în sus, spre stele, şi imaginându-mi cum ar fi să fiu acolo.

Desigur, Biggs nu mai trebuie să-şi imagineze. A absolvit deja cursurile Academiei şi a devenit pilot. Mă bucur foarte mult pentru el, dar aş minţi dacă aş spune că nu sunt gelos. El va fi acolo, în spaţiu, zburând şi vizitând toate locurile despre care

am vorbit de o sută de ori. A fost atât de grozav să-l revăd pe Biggs. Dar asta m-a făcut să realizez cât de mult îmi era dor de el. Şi că va mai trebui să stau încă un an întreg fără cel mai bun prieten al meu, cu care pilotam speedere T-16. Este deja cu mult înaintea mea, dar nu s-a dat mare şi mi-a spus, cu lejeritate, că nu e mare lucru. Dar i-am putut vedea mândria din ochi, şi auzi dorinţa din voce.

Din fericire, pot codifica toate aceste notări, astfel încât nimeni altcineva să nu le poată citi. Altfel, nu aş putea dezvălui niciodată ceea ce mi-a spus Biggs. Nu intenţionează să rămână pe un cargou. Va părăsi nava în primul port pe care îl va alege şi se va alătura Rebeliunii! I-am spus că e nebun să creadă că îi poate găsi pe Rebeli. Adică, dacă Imperiul nu îi poate găsi, ce şanse are el? Şi chiar dacă îi găseşte, nu eram atât de sigur că era un lucru atât de minunat. Adică, ştiam cu toţii că actualul guvern nu era cel mai bun din galaxie. Îşi luau partea lor din tot ceea ce era disponibil şi se presupunea că menţineau pacea. Dar, în ansamblu, lăsau Tatooine în pace. Nu că ar exista aici ceva care să-i intereseze. Desigur că am auzit despre unele lucruri teribile pe care le-au făcut trupele Împăratului. Dar erau doar poveşti. Nu am întâlnit niciodată pe cineva care să poată efectiv să dovedească poveştile cu fapte.

S-ar putea să nu fie altceva decât mormăieli nemulţumite. Totuşi, poate că poveştile sunt adevărate şi Împăratul este tiranul pe care îl cred ei şi merită să fie dat jos. Nu ştiu. Este doar politică, ca de obicei. Nu are nimic de-a face cu mine.

Desigur, dacă aş fi acolo, printre stele, poate că aş şti mai multe. Atunci aş putea lua o decizie – chiar şi aceeaşi pe care a luat-o Biggs. El crede, cu siguranţă, că face ceea ce trebuie. Şi, cunoscându-l pe Biggs, probabil că este adevărat.

Cred că Biggs îşi face griji pentru mine la fel de mult cât îmi fac şi eu pentru el. A încercat să mă convingă să părăsesc ferma. Mi-a spus că trebuie să mă gândesc la ce este mai important în viaţă. Să-mi decid priorităţile. Ştie de ce am tras atât de tare ca să devin cel mai bun, cel mai rapid şi cel mai îndrăzneţ pilot din oraş.

Dar să plec şi să fac ceea ce a făcut el... pur şi simplu nu este atât de uşor.

Unchiul Owen nu o să mă lase să plec şi îi datorez prea multe, lui şi mătuşii Beru, ca să-i părăsesc, pur şi simplu. La

început, am crezut că unchiul Owen nu vrea să lase plec pentru că sunt un ajutor ieftin în fermă. Dar este mai mult decât atât. Pare să se *teamă*. Ca şi cum ar şti că, dacă aş avea şansa, aş părăsi planeta asta şi nu m-aş mai întoarce niciodată. Şi se teme de ceea ce s-ar putea să mi se întâmple dacă fac asta.

Dar nu poate să vadă ce se va întâmpla cu mine dacă *nu voi pleca*? Planeta asta va suge toată viaţa din mine. Corpul meu va face treburile, dar spiritul meu ar fi mort. Nu ştiu cum o voi face vreodată, dar, într-o zi, va trebui să plec de aici – acolo, printre stele. Există atât de multe lumi şi minuni de văzut, atâtea de descoperit.

Acolo sunt menit să fiu. Ştiu sigur asta.

Notarea 4

Ziua a început cu o vizită a comercianţilor Jawa. Unchiul Owen dorea câţiva droizi în plus, ca să ajute la fermă, iar Jawa erau destul de buni la recondiţionarea droizilor uzaţi. Desigur, trebuia să ştii ce faci atunci când cumpărai de la ei. Te vor asigura că totul este marfă de primă clasă, apoi îţi vor vinde nişte nimicuri care vor continuă să meargă doar suficient timp pentru ca ei să părăsească zona.

Dar unchiul Owen este destul de bun la identificarea acestor tipuri de oferte. El poate negocia cu Jawa fără nicio problemă. Şi, deşi nu sunt în niciun caz un maistru mecanic, de obicei pot deosebi marfa de calitate atunci când o văd.

Şenilatul Jawa a oprit pe la noi, aşa cum face din când în când. Este uriaş, lent şi zgomotos, aşa că îi auzi de departe atunci când vin. Jawa trăiesc şi lucrează în el, aşa că este cam ca un mic oraş pe roţi. Mirosul din interiorul şenilatului este destul de rău, căci Jawa nu sunt cele mai curate creaturi. De aceea aliniază mereu în aer liber droizii pe care îi au la vânzare.

Unchiul Owen a analizat oferta şi a ales un droid de protocol şi o unitate R2-5 mică dar bună la toate. Dar droidului R2-5 i s-a stricat motivatorul, aşa că unchiul Owen am ales, în schimb, o unitate R2. Interpretul – se numeşte C-3PO – şi R2-D2 se cunosc, asta este evident. Petrec mult timp certându-se şi reproşându-şi reciproc toate nimicurile, dar ambii par a fi unităţi bune. Cred, însă că R2 trebuie să aibă câteva şuruburi lipsă. Susţine că îi aparţine unui anume Obi-Wan Kenobi.

Kenobi este un nume bun, dar pe aici nu există nimeni care să se numească Obi-Wan. Singurul Kenobi de care am auzit vreodată este un bătrân pe nume Ben. E cam... excentric. Trăieşte singur în Marea Dunelor de când îl ştiu. L-am întâlnit o singură dată, în urmă cu vreo cinci sezoane.

Windy şi cu mine am fost în Canionul Beggar. Ne-am rătăcit şi a devenit puţin periculos pentru o vreme, dar a sosit Ben Kenobi să ne ajute. A fost cam ciudat cum a apărut aşa tocmai, din senin. Dar am fost fericiţi că ne-a putut ghida înapoi la fermă. Ciudat e că unchiul Owen îl urăşte cu adevărat pe bătrân, din anumite motive. S-a repezit la Ben, acuzându-l de tot felul de lucruri, în loc să-i mulţumească pentru că ne-a ajutat

să ajungem acasă. Apoi i-a spus lui Ben să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată. Înainte ca Ben să plece, mi-a aruncat o privire ciudată, de parcă voia să mă ţină minte pentru o întâlnire viitoare. Apoi unchiul Owen a vrut să ştie tot ce spusese Ben. Chiar nu mi-am amintit prea multe şi majoritatea din ceea ce mi-am putut aminti nu aveau prea mult sens. Ben părea un pic fanatic. Inofensiv, dar cu adevărat adâncit în credinţele sale. Unchiul Owen mi-a spus că Ben e puţin nebun pentru că trăia singur şi stătea prea mult timp afară, la soare.

Oricum, Ben e singurul Kenobi pe care îl cunosc şi cu siguranţă nu a deţinut niciodată vreun droid. Nu-i plac lucrurile mecanice. Am auzit chiar că *merge pe jos,* oriunde s-ar duce! Totuşi, R2 spunea adevărul despre existenţa unui anumit Obi-Wan. Tocmai îi făceam o curăţare rapidă, pentru a scoate murdăria de şenilat din el, când am declanşat accidental o înregistrare. A proiectat un scurt mesaj holografic. Nu avea prea mult sens, dar l-am memorat. Era de la una dintre cele mai frumoase fete pe care le-am vazut vreodată în viaţa mea. Nu că am văzut prea multe fete – nu sunt prea multe aici, la fermele de umiditate. Dar cea din proiecţie m-a lăsat mut! Ştiu că par nebun, dar există ceva care mă leagă de ea. Mă simţeam de parcă aş fi cunoscut-o toată viaţa. Mă simţeam ca şi cum ar face cumva parte din mine.

Oricine ar fi, este în mod evident de viţă nobilă. Accentul o dă de gol. Ştiam că nu este genul de fată pe care aş ajunge să o cunosc vreodată, dar nu mă pot abţine să nu doresc pe cineva ca ea.

Oricum ar fi, are probleme. Mesajul s-a repetat, iar şi iar. *Ajută-mă, Obi-Wan Kenobi... tu eşti singura mea speranţă*. Oricine ar fi acest Obi-Wan Kenobi, aş vrea să pot să-l găsesc şi să-i transmit mesajul. Fata asta ar putea avea probleme serioase şi poate că eu sunt singurul care o poate ajuta.

Ah, pe cine păcălesc?

Am scos bolţul limitator al lui R2, în speranţa că voi afla mai multe din mesaj, dar mesajul a dispărut, în schimb. R2 nu a putut să-l aducă înapoi, deci era probabil foarte vechi. Ambii droizi erau destul de ponosiţi şi văzuseră ceva acţiune. C-3PO mi-a spus că el credea că fata era pasager pe ultima sa navă, dar înregistrarea fusese probabil făcută înainte ca el să-l fi cunoscut pe R2. Ar putea avea o vechime de câteva decenii,

chiar.

Pun pariu că fata e pe la mijlocul vârstei, căsătorită şi are o grămadă de copii.

Ahhh, ar trebui să renunţ la vis şi să accept că nimic interesant nu mi se va întâmpla vreodată.

Notarea 5

S-au întâmplat atât de multe de ieri, încât nu ştiu dacă o să-mi mai pot face vreodată curăţenie în gânduri. Mi-aş dori să am cu cine să vorbesc, să mă ajute să înţeleg toate aceste lucruri. Mă aflu într-o cabină mică de pe nava spaţială *Şoimul Mileniului* şi am fost vânat de trupele de şoc. Încă îmi e greu să înţeleg că toate astea mi s-au întâmplat cu adevărat mie.

Chiar am subestimat acea mică unitate R2. Uneori uit cât de inteligenţi pot fi droizii. Sigur, R2 mi-a făcut-o ieri seară. Nu avusese nevoie să-i scot bolţul limitator pentru a-mi arăta mesajul. Voise să i-l scot ca să poată *scăpa*. A plecat aseară, dar a fost prea periculos să-l caut atunci. C-3PO rămăsese în urmă; el încă avea bolţul limitator. Dar R2 avea mintea sa mecanică fixată pe Obi-Wan Kenobi şi trebuie să fi avut ceva indicaţii cu privire la locul unde să-l găsească, pentru că plecase singur, noaptea, peste Marea Dunelor. Eram chiar mai sigur decât înainte că trebuia să fi funcţionat defectuos. Nimeni cu mintea întreagă, umană sau droidă, nu s-ar duce acolo. În primul rând, temperaturile sunt *foarte* ridicate. Un om se poate deshidrata în aproximativ treizeci de minute. Droizii nu se deshidratează, dar soarele şi nisipul pot fi periculoase. Tot acel metal atrage căldura, suprasolicitând sistemele de răcire şi, indiferent cât de atent ai fi, nisipul pătrunde peste tot. Chiar poate ruina interiorul unui droid.

Şi apoi mai sunt Oamenii Nisipurilor, cunoscuţi de asemenea ca Bandiţii Tusken. Nu prea se apropie, dar atunci când o fac, nimic şi nimeni nu este ferit de ei.

Nu am avut de ales decât să mă duc după el. Nu atât pentru R2 – deşi chiar îmi părea rău pentru micul droid – ci pentru că noi chiar avea nevoie de el pentru a ne ajuta la recoltare. Nu am îndrăznit să-i spun unchiului Owen ce făcuse droidul. Pur şi simplu ar fi făcut o criză de nervi şi probabil că ar fi decis să-l distrugă şi să mă pună pe mine să-i fac treaba. Aşa că nu mai era nimic de făcut decât să urc în speeder şi să plec după el. Dacă vânturile nu au fost prea puternice, ştiam că îi voi putea găsi urmele. 3PO m-a convins să-l las să vină cu mine, susţinând că poate discuta cu R2, să-l facă să înţeleagă. Nu fusese prea bun la asta până acum, dar dacă venea cu mine,

asta însemna că puteam să-l supraveghez şi pe el. El susţinea că este loial, dar la fel făcuse şi R2 – chiar înainte să dispară. Am găsit o urmă de-a lui R2, îndreptându-se direct spre Pustiul Jundland. Era interesant, pentru că asta era direcţia în care locuia Ben Kenobi. Era, de asemenea, locul în care se zvonea că se aflau Oamenii Nisipurilor. Îmi luasem pistolul blaster, pentru orice eventualitate. Mă descurc destul de bine cu el. Dar nu am împuşcat niciodată ceva mai mare decât un şobolan womp şi ei nu sunt prea inteligenţi. Vicioşi, da, dar şi destul de proşti. Totuşi, nu eram sigur că aş fi putut să ucid un Om al Nisipurilor. Erau ei sălbatici, dar erau fiinţe inteligente. Chiar şi împuşcarea unuia dintre ei, pentru autoapărare, m-ar face să mă simt aiurea. Nu că aş fi avut ocazia. Am luat-o într-acolo şi, în cele din urmă, am dat de R2. Mergea de-a lungul unui canion, încă îndreptându-se spre Marea Dunelor. I-am ordonat să se oprească, dar a refuzat. Îşi continua misiunea, planurile secrete şi nevoia de a ajunge la Obi-Wan Kenobi. Trebuie să recunosc, eu doar credeam că se supraîncălzise. Şi ce imaginaţie avea! Toate chestiile astea despre misiunea lui secretă erau de necrezut. Dar lucrurile au mers din rău în mai rău.

R2 a detectat ceva, aşa că am verificat cu electrobinocularul. Am văzut câteva bantha, păzite de un Om al Nisipurilor. La început, nu am înţeles. Călăreau mereu câte unul pe o bantha. De ce era doar o singură persoană, cu *două* bantha?

Simplu. Celălalt mă urmărea! Dar, înainte să-mi dau seama, m-a atacat, doborându-mă. Nici măcar n-am avut ocazia să-mi folosesc blasterul. Oamenii Nisipurilor sunt foarte înalţi şi bine făcuţi, ca nişte pereţi de oţel. Acesta l-a doborât pe 3PO şi m-a trântit la pământ. Apoi a venit spre mine cu bastonul său gaderffii. Faptul că priveşti moartea direct în faţa te afectează cumva. Adică, nu m-am mai gândit niciodată până acum, cu adevărat, la moarte. Am ştiut întotdeauna că se întâmplă cu toată lumea, în cele din urmă, dar nu cu mine, nu *acum*. Chiar şi cursele de zbor nebuneşti pe care le-am făcut cu Biggs şi Windy, seamănă mai mult cu o joacă decât cu ceva care te-ar putea ucide. Dar am văzut că mă va ucide în modul în care m-a atacat. Şi-a ridicat arma şi eu am fost prea uimit ca să ripostez.

Am crezut că sunt pierdut. Că acesta îmi era sfârşitul. Nu voi ajunge niciodată să explorez galaxia. Nu voi vedea niciodată

stelele de aproape şi nu voi vizita alte lumi. Nu am putut crede că voi fi ucis pentru conţinutul speederului meu şi doi droizi. Părea atât de zadarnic, atât de inutil, să mor acolo, aşa.

Şi apoi s-a auzit un zgomot cu adevărat ciudat – mi-au trebuit câteva secunde pentru a-l recunoaşte ca fiind al unui dragon krayt. Urla şi se auzea peste tot, trimiţându-mi furnicături pe coloana vertebrală, totuşi a fost mult mai rău pentru cel care m-a atacat. Desigur, nu-i vedeam faţa – dar fiecare muşchi al corpului său arăta *frica*. Până să-mi dau seama, Banditul Tusken dispăruse.

În primul rând, m-am bucurat *foarte mult* că sunt în viaţă. Ştiam cât de norocos fusesem. Şi, în al doilea rând, mă temeam foarte tare, zăcând acolo pe pământ, în timp ce creatura care îl speriase pe Banditul Tusken se apropia de mine. Dar, pur şi simplu, nu am avut putere să mă ridic şi să mă adăpostesc. Mă lovisem destul de rău la cap când am căzut şi nu am putut să mă ridic în picioare.

Apoi a apărut monstrul. Dacă nu aş fi fost atât de zguduit, aş fi putut râde. *Monstru* s-a dovedit a fi un bătrân în haine de protecţie, purtând ceva ce semăna cu un corn, prin care suflase pentru a produce acel urlet teribil. Era bătrânul Ben Kenobi şi reuşise să-mi salveze viaţa pentru a doua oară!

Degetele sale aveau, evident, o oarecare pricepere, pentru că a reuşit să mă ajute să mă ridic în picioare, manipulându-mi muşchii şi nervii dureroşi. Asta şi o înghiţitură de apă m-au făcut să mă simt mai bine în doar câteva minute.

S-a dovedit că Ben imitase urletul dragonului krayt, singurul lucru care îi îngrozea pe Oamenii Nisipurilor, motiv pentru care fugiseră fără să se uite în urmă. Poate că era un pustnic excentric, aşa cum spunea unchiul Owen, dar era, cu siguranţă, bun să apară exact atunci când era nevoie de el – şi să ştie exact ce să facă. Nu vedeam cum ar fi putut fi o pură coincidenţă faptul că mă găsise Ben. Dar avea mai mult sens să cred că Ben tocmai trecea pe acolo, decât să cred că simţise cumva necazurile mele. Dar tocmai asta era ciudat – Ben chiar mă căutase. Cu toate astea, a fost surprins să descopere că eram cu doi droizi. Chiar cu atât mai mult când a aflat că R2 pretindea că îi aparţine. Asta pentru că Ben chiar este Obi-Wan Kenobi. Nu eram sigur despre ce era vorba, cu excepţia faptului că fusese cândva cineva cu adevărat important – un Cavaler

Jedi. Şi apoi, dintr-un motiv oarecare, decisese să se ascundă o vreme. Aşa că a început să se numească Ben Kenobi. Mi se părea cam ciudat, dar am descoperit curând că Ben nu era atât de nebun pe cât încercase unchiul Owen să-l facă să pară. Puţin excentric, poate, dar nu nebun.

Ben ne-a dus la el acasă. 3PO fusese avariat de Banditul Tusken şi trebuia să-i fac nişte reparaţii rapide. Nu îl puteam duce înapoi la fermă în halul în care se afla. Unchiul meu ar fi fost furios. Casa lui Ben era mică şi simplă. Avea câteva dispozitive, cum ar fi un vaporizator, ca să-şi procure propria apă şi alte chestii de genul ăsta. Dar nu avea droizi şi niciun mijloc de transport. Chiar *mergea* peste tot!

Eu nu cred că m-aş putea descurca fără droizi, sau speeder, sau oricare dintre sutele de alte lucruri necesare, dar Ben nu avea nevoie de ele şi nu le simţea lipsa.

Nu mi-a venit să cred când mi-a spus că era un Cavaler Jedi. Asta pentru că nu ştiam să mai existe Cavaleri Jedi. Nici măcar nu fusesem sigur că existaseră vreodată în trecut.

Când eram tânăr, auzisem despre Jedi de la cineva de la şcoală. L-am întrebat pe unchiul Owen despre ei şi mi-a spus că sunt doar poveşti. Mătuşa Beru îmi spusese că *au fost cândva* cavaleri mari şi înţelepţi care păstrau pacea, numiţi Jedi, dar că au dispărut acum mult timp.

— Cele mai multe dintre poveştile care se spun despre ei devin tot mai umflate, mi-a explicat ea. Nu crede tot ce auzi.

Şi iată-l pe Ben, spunându-mi că a fost Cavaler Jedi în tinereţe! Asta a fost incredibil, parţial să descopăr că au existat într-adevăr Jedi, şi parţial pentru că *bătrânul nebun Ben* fusese unul dintre ei. Şi apoi Ben m-a surprins cu adevărat. Mi-a spus că şi *tatăl* meu fusese un Jedi – şi prietenul său cel mai apropiat!

Tatăl meu…

Toată viaţa m-am întrebat despre tatăl meu. Ce fel de om era? Unchiul Owen nu-mi spusese niciodată prea multe, doar că fusese navigator pe un cargobot de mirodenii. Este nevoie de îndemânare pentru a-ţi face drum prin hiperspaţiu, iar eu m-am gândit întotdeauna că am moştenit abilităţile de pilotaj de la tatăl meu. Unchiul Owen nu-mi spusese niciodată că şi tatăl meu fusese Jedi. Potrivit lui Ben, tatăl meu fusese un erou – un bun pilot, un mare războinic şi un om grozav. Fusese antrenat de Ben pentru a deveni Jedi şi tatăl meu fusese unul dintre cei

mai buni elevi ai lui Ben.

Şi unchiul Owen ştia toate astea, dar nu-mi dezvăluise nimic, niciodată. Ben credea că unchiul Owen greşise să-mi ascundă adevărul, dar nu mi-a spus-o direct. Înţeleg că unchiul Owen credea cu adevărat că făcea ceea ce era corect. M-a oprit să învăţ vreodată cum să lupt şi să aflu adevărul despre tatăl meu. A încercat să mă modeleze aşa cum era el: un fermier, nu un aventurier. Dar asta era *el*, nu *eu*.

Cred că, deşi nu i-am cunoscut niciodată, am în mine foarte mult din părinţii mei. De aceea am fost mereu atât de neliniştit, căutând mereu ceva mai mult. Ştiam că îmi lipseşte ceva, doar că nu înţelesesem niciodată ce era. Acum cred că încep să înţeleg. Se pare că dezacordul acela pe care l-a avut unchiul Owen cu Ben a fost pentru că Ben voia să-mi spună adevărul şi unchiul Owen nu i-a permis. De aceea îl alungase pe Ben şi îmi pusese toate acele întrebări despre ceea ce-mi spusese Ben.

Se pare că Ben m-a supravegheat în felul lui. De asta ştia că am probleme azi şi a apărut la timp pentru a mă ajuta. Şi apoi mi-a oferit un cadou, ceva care îi aparţinuse tatălui meu. Nu arăta a fi cine ştie ce, doar o tijă mică, groasă, cu buton. Dar fusese sabia de lumină a tatălui meu.

O sabie de lumină!

Auzisem despre astfel de arme, dar nu le văzusem niciodată. Potrivit poveştilor, un Jedi îşi primea sabia de lumină în prima zi de antrenament. Ben mi-a spus că este nevoie de o abilitate deosebită pentru a folosi un sabie de lumină, spre deosebire de un blaster sau un dispozitiv de tăiere cu fuziune.

De aceea era considerat un lucru extraordinar să o poţi folosi *cum trebuie*. Şi Ben mi-a mai spus că tatăl meu a vrut să primesc sabia atunci când aveam vârsta potrivită. Ben a vrut să mi-o dea atunci când ne-am întâlnit, acum cinci sezoane, dar unchiul Owen refuzase categoric. Îi era teamă că dacă aş ţine în mână o sabie de lumină, aş pleacă într-o cruciadă nebună împreună cu Ben.

Poate că avea dreptate să fie îngrijorat. Ţinând sabia de lumină în mână, şi făcând mişcări lente şi atente cu ea, m-am simţit... nu ştiu. Cum nu m-am mai simţit niciodată. Mă simţeam ca şi cum ar fi făcut parte din mine; eram cumva conectat la ea. Nu ca şi cu un blaster – aia e doar o armă pe care o ridici şi

tragi. Sabia de lumină era ceva elegant, controlabil... se simţea atât de *bine* când o ţineam în mână.

Şi fusese a tatălui meu. Aproape că îl simţeam acolo, de parcă mâna lui încă o ţinea, odată cu a mea. Prin sabia asta am fost legat, în timp, de tatăl meu, şi mi-a plăcut.

Vă voi spune un lucru: nu voi lăsa niciodată sabia de lumină să-mi dispară.

Notarea 6

În sfârşit, mi-am făcut curaj să-l întreb pe Ben despre moartea tatălui meu. Unchiul Owen nu vorbise niciodată despre asta, spunând pur şi simplu că a murit în timpul războiului. Eram sigur că Ben ştia mai mult de atât şi aveam dreptate. Mi-a spus că era o poveste complicată, dar că implica un alt elev al său, cineva pe nume Darth Vader. Vader, mi-a spus el, fusese odată Jedi, unul dintre cei mai mari care existaseră vreodată. Dar a devenit corupt şi acum îl slujea pe Împărat. Vader îi vânase şi îi ucisese pe toţi Cavalerii Jedi din galaxie. Numai că, evident, i-au scăpat câţiva, de vreme ce Obi-Wan încă era în viaţă.

Toate astea m-au făcut să mă gândesc. Dacă omul care l-a ucis pe tatăl meu este loial Imperiului, asta trebuie să însemne că tatăl meu ar fi luptat împotriva Imperiului dacă ar mai fi fost în viaţă. Cum aş putea atunci să stau pe margine, în timp ce Rebeliunea se aprinde, dacă tatăl meu nu ar fi stat?

Ben a încercat să-mi explice ce înseamnă să fii Jedi. Avea ceva de-a face cu ceea ce Ben numea *Forţa*. Nu sunt sigur că înţeleg cu adevărat acest lucru, dar el spune că o voi face cu timpul. Ben spune că Forţa este ceva prezent în fiecare atom din univers. Nu este o forţă fizică, cum ar fi gravitaţia sau magnetismul, ci o Forţă care leagă totul între ele. Sună ca un fel de religie pentru mine, dar Ben insistă că nu este. Oricum, pentru că această Forţă este peste tot, înseamnă că dacă ai potenţialul de a o folosi poţi face tot felul de lucruri pe care oamenii normali nu le pot face. Nu este magie, ci doar implică Forţa. Ben spune că mă va învăţa totul despre ea, aşa că poate o voi înţelege mai bine mai târziu. Chiar acum, sunt mai mult confuz. Dar înţeleg un lucru: Darth Vader foloseşte în mod deliberat Forţa în scopuri rele. Ben spune că există o parte întunecată, una care îi permite unui Jedi să o folosească în scopuri egoiste şi pentru a face rău. Vader este un maestru al părţii întunecate a Forţei, în timp ce Ben o foloseşte numai pentru a face bine.

Acum ştiu sigur că trebuie să fac un lucru: trebuie să-l găsesc pe Darth Vader şi să-l fac să plătească pentru ceea ce i-a făcut tatălui meu. Ştiu, sună nebuneşte, dar nu i se poate permite să scape după tot ceea ce a făcut. Jur, aici şi acum, că o

să-l găsesc şi să rezolv problema asta.

Deodată, Ben încetă să-mi mai vorbească despre Vader şi Forţă pentru că R2 cerea foarte insistent să i se acorde atenţie. Cu toate câte s-au întâmplat, am uitat cu totul de apelul pentru ajutor al fetei. Aseară reuşisem să mă conving că mesajul era vechi şi neimportant. Dar R2 încă insista că era urgent.

În ciuda faptului că Ben nu deţinuse niciun droid, era evident că era destul de familiarizat cu ei. Umblă la R2 pentru câteva secunde şi făcu să apară mesajul. De data asta era tot mesajul. Aceeaşi fată frumoasă, de data asta spunându-i lui Obi-Wan Kenobi că a pus mâna pe ceva planuri vitale ale Imperiului şi că era necesar să ajungă urgent pe Alderaan, unde tatăl ei ar fi ştiut ce să facă cu ele. Îl implora să o ajute – asta era partea din mesaj pe care o văzusem aseară.

Mă înşelasem în legătură cu faptul că era ceva vechi. Se părea că mesajul abia fusese înregistrat acum câteva zile. Am aflat cea mai mare parte a poveştii de la 3PO, care fusese uimit de mesaj. Se pare că nu o văzuse pe fată dându-i mesajul lui R2. Aparent, cei doi droizi se aflaseră pe una dintre cele două nave pe care le văzusem luptând. Cele despre care prietenii mei au crezut că mi le-am imaginat!

Era un fel de navă oficială de pe Alderaan şi fusese atacată de un crucişător Imperial. R2 dispăruse un pic în timpul luptelor şi atunci primise mesajul. Apoi îl luase pe 3PO într-o capsulă de evacuare şi fuseseră expulzaţi. Aterizaseră pe Tatooine şi porniseră spre casa lui Ben, dar au fost capturaţi de către Jawa şi vânduţi unchiului Owen. De îndată ce mesajul hologramei se încheie, fu evident că Ben plănuia să facă ceva în privinţa asta. Am putut vedea schimbarea pe faţa lui. Acum un minut era cordial şi vesel, vorbindu-mi despre tatăl meu. În clipa următoare era sumbru şi hotărât.

— Cine e fata aia? l-am întrebat.

Dacă era reală şi arăta aşa, atunci îmi doream foarte mult să o cunosc.

Ben îmi spuse că era Prinţesa Leia Organa de pe planeta Alderaan şi era Senator Imperial. Ohoo! Nu era deloc de nasul meu! O Prinţesă? Ei bine, era normal. Era atât de frumoasă şi atât de poruncitoare, încât ar fi trebuit să fie o prinţesă. Şi politician. Iar eu mă gândisem că aş putea avea vreo şansă cu ea!

Poate că era imposibil, dar aş fi vrut foarte mult să o întâlnesc cândva. Mai ales dacă voi fi Cavaler Jedi. Poate ca Jedi îmi voi putea asuma răspunderea de a păzi o doamnă. Aş face asta pentru ea. Poate că nici măcar nu m-ar fi băgat în seamă vreodată, dar asta nu însemna că nu aş putea s-o protejez.

Dar mă avânt prea mult, vorbind despre faptul că aş fi un Jedi. Ăsta era *ultimul* lucru din mintea mea atunci. Ei bine, nu chiar ultimul. Tatăl meu fusese un Jedi, iar ideea de a-i călca pe urme era cu adevărat captivantă. În plus, Ben îmi încuraja ideea! Acum, că auzise mesajul, voia să plece spre Alderaan, pur şi simplu – şi voia să merg şi eu cu el! Nu ştia cât de ispititor era! Să plec într-o călătorie, cu sabia tatălui meu în mână, cu o prinţesă frumoasă de salvat... Dacă aş putea! Dar asta era o misiune pentru un visător, pentru un poet, pentru un bătrân nebun ca Ben Kenobi. Iar eu nu eram niciunul dintre ei. Unchiul Owen se baza pe mine pentru a face recolta să crească în ferma sa. Trebuia să mă gândesc la responsabilităţile mele. Şi, din moment ce am promis să spun adevărul în acest jurnal, trebuie să recunosc că îmi era şi teamă. Poate că tatăl meu fusese Jedi, dar asta nu însemna că şi eu aş putea fi unul. Nu eram cea mai pricepută persoană din lume, deşi eram un pilot destul de bun. Dacă m-aş dovedi a fi un Jedi slab? Nu ar fi mai rău decât să nu încerc niciodată? Să încerc şi să eşuez... nu aş putea suporta una cu asta. Cel puţin pe Tatooine aş avea visurile. Dar dacă încercam să mi se împlinesc doar pentru a avea numai eşecuri? Aş putea suporta asta?

Deci, când Ben îmi spuse că vrea să merg cu el, nu am putut să o fac. Am încercat să-i explic că nu pot pleca şi să-mi las mătuşa şi unchiul aşa. Că era mijlocul sezonului şi aveau nevoie de ajutor. Că oricum fusesem plecat suficient de mult timp, pentru a avea probleme cu unchiul meu. Ben mă privi calm şi lăsă toate aceste scuze să treacă pe lângă el.

— Acum vorbeşti ca unchiul tău, răspunse el.

Cred că avea dreptate. Chiar *vorbise* unchiul Owen, nu eu.

În ciuda temerilor mele, mi-ar fi plăcut să merg cu el, dar era aşa o nebunie. Adică, călătoriile romantice erau în regulă, dar trebuie să ne trăim propriile vieţi reale, nu nişte aventuri incredibile pe care doar le visăm. Aş fi putut să explic asta în tot felul de moduri.

Se ştia că Ben era puţin atins la cap. Ar trebui să fiu la fel

de nebun ca să merg cu el. La urma urmei, nu îl cunoşteam cu adevărat. Desigur, îmi salvase viaţa de două ori, dar cu greu se putea spune că îmi petrecusem timpul cu el.

Dar acum vorbea *logica*, iar logica nu era întotdeauna suficientă. Chestia amuzantă era că, din momentul în care îl cunoscusem pe Ben, mă simţisem cumva legat de el. Era un fel de soartă, sau destin. Sau poate că era acea Forţă despre care vorbea el mereu. Ideea era că mă simţeam de parcă l-aş fi cunoscut pe Ben toată viaţa mea. Aşa că, atunci când a spus *Ne ducem la Alderaan*, nu părea chiar atât de ciudat. Doar imposibil, pentru că nu-mi terminasem treburile.

Spre surprinderea mea, Ben nu încercă să mă convingă. Mă aşteptasem să încerce din răsputeri, dar era evident că nu ăsta era felul lui Ben de a fi. Când luai o decizie şi i-o spuneai, nu se certa cu tine, chiar dacă ar fi crezut că greşeşti.

El dădu din cap şi spuse că trebuie să mă hotărăsc şi că Forţa din mine îmi va arăta calea cea bună. Îmi doream să ştiu despre ce vorbeşte. Nu simţeam nicio Forţă în mine. Doar o mulţime de emoţii şi gânduri confuze, toate trăgându-mă de direcţii diferite. Nu ştiam cărora dintre ele ar trebui să le acord mai multă atenţie.

Asta era problema. Ben şi acea Prinţesă Leia aveau nevoie de ajutor, iar Ben părea să creadă că aş putea fi de ajutor cumva. Dar unchiul Owen avea şi el nevoie de ajutorul meu. Nu ar trebui ca familia să fie pe primul loc? Sau gândeam aşa doar din cauza fricii?

În cele din urmă, nu a contat ce am decis. Poate Ben avea dreptate cu privire la Forţa care ne conduce în direcţia cea bună.

Mi-am oferit să-l duc pe Ben la Anchorhead, unde putea să-şi facă rost de un alt mijloc de transport. Ar fi trebui să se îndrepte spre Mos Eisley, portul spaţial, pentru a lua o navă către Alderaan. Eu nu-l puteam duce atât de departe; unchiul Owen m-ar certa cum nu a făcut-o niciodată până acum. Ben acceptă oferta şi am plecat. Nu am reuşit deloc. Pe drum, am văzut fum… şi asta însemna probleme. Aici, în Marea Dunelor nu era nimic care să ardă – niciun fel de vegetaţie, în orice caz. Deci, dacă era fum, avea ceva de-a face cu fiinţele inteligente. Nici Ben, nici eu nu aveam vreun indiciu cu privire la provenienţa fumului, dar era în mod clar datoria noastră să

mergem să vedem dacă putem ajuta. Nu i-am putut ajuta.

Fumul se dovedi a fi un şenilat în flăcări. Cineva îl distrusese şi împuşcase toţi Jawa. Peste tot erau corpuri minuscule şi duhoare de carne arsă. Nu va trece mult până ce şobolanii womp vor apărea, încercând să le mănânce.

3PO îi recunoscu pe Jawa ca fiind cei care l-au capturat pe el şi pe R2. Nu puteam fi sigur, dar mi-am amintit destule detalii despre şenilatul acesta şi despre ceilalţi droizi. În mod ciudat, droizii fuseseră cu toţii demontaţi în mod violent. M-am uitat în jur şi am văzut urme de bantha peste tot. Existau chiar şi câteva bastoane gaderffii rupte, dintre cele pe care le utilizau Oamenii Nisipurilor. Nu prea avea sens pentru mine. Ştiam că Bandiţii Tusken erau violenţi şi lacomi. Atunci de ce au distrus droizii în loc să ia ca pradă? Nu îmi puteam da seama. Dar Ben a putut. Mi-a arătat urmele de bantha. Aşa cum am spus, erau multe, şi nu ăsta era stilul Oamenilor Nisipului. În schimb, ei călăreau pe un singur rând, ca să nu poţi afla câţi sunt. Şi apoi Ben sublinie precizia deteriorării şenilatului. Tuskenii erau cam sălbatici şi atacau şi trăgeau asupra oricărui lucru. Dar atacatorii aceştia fuseseră foarte atenţi şi precişi, mai întâi oprind şi apoi distrugând şenilatul. Nu fusese luptă în stilul Bandiţilor, ci al trupelor de şoc. Al trupelor de şoc Imperiale!

Ben le ceru lui 3PO şi R2 să înceapă să adune combustibil şi corpurile pentru a le arde. Nu voia să-i lase pe bieţii Jawa să fie mâncaţi de şobolanii womp. Puteam fi de acord cu asta. Am văzut ce fac şobolanii womp cu cadavrele şi nu era ceva ce i-aş dori vreunei creaturi – chiar dacă era moartă. În timp ce începeam să muncim, mintea mi se agita. De ce îi atacaseră Imperialii pe Jawa? Oh, Jawa erau neplăcuţi şi uneori furau lucrurile, dar nimănui nu îi pasă cu adevărat. Uneori, autorităţile se agitau puţin şi îi aruncau pe câţiva dintre ei în închisoare. Dar să-i omoare aşa? Nu avea sens. Şi apoi, dintr-o dată, începu să aibă. Erau aceiaşi Jawa care capturaseră droizii. Iar R2 avea în interiorul său planuri care ar ajuta Rebeliunea. Trupele de şoc trebuie să fi ştiut asta şi îi căutau pe cei doi droizi. Le-au luat urma până la Jawa, dar Jawa nu-i mai aveau...

Atunci s-ar duce după oricine credeau ei că îi avea acum pe droizi...

Cu un strigăt, am fugit spre speeder. Nimic altceva nu mai conta atunci, cu excepţia faptului că trebuia să ajung acasă şi

să-mi avertizez unchiul şi mătuşa.

Ştiu, era o prostie. Acum văd cât de prost am fost. Pentru că mă duceam înapoi la fermă, în timp ce Imperialii ar fi putut să o atace! Şi eram înarmat doar cu blasterul şi cu o sabie de lumină pe care nici măcar nu ştiam cum să o folosesc! Dar nu asta conta. Ceea ce conta era că Imperialii aveau să se ducă după unchiul şi mătuşa mea. Unii dintre Jawa arătau de parcă supravieţuiseră atacului o vreme. Aveau urme de arsuri pe picioare – semn ce arăta că fuseseră făcuţi să vorbească.

Am văzut fumul cu mult timp înainte să văd casa în flăcări. Dar nu dură mult până să găsesc ce mai rămăsese din unchiul Owen şi mătuşa Beru.

Va trebui să iau o pauză. Nu pot vorbi despre asta acum. Unchiul şi mătuşa mea erau singura familie pe care o aveam. Şi Imperialii îi uciseseră pe amândoi.

Notarea 7

Acum mă simt puţin mai bine. Dar nemai puţin. E foarte greu, totuşi, să accept faptul că mătuşa şi unchiul meu au murit. Trupele de şoc i-au ucis şi au ars casa până la pământ. Au făcut din nou să pară ca era vina Bandiţilor Tusken, dar nu mai depuseseră la fel de multe eforturi pentru a simula asta. Pur şi simplu, nu era stilul Oamenilor Nisipurilor să atace o gospodărie. Nu le plac spaţiile închise, aşa că se feresc de clădirile mici.

Nimeni în afară de un trupete prost nu ar crede că ar face aşa ceva. Este greu să nu simt că i-am dezamăgit atunci când au avut cel mai mult nevoie de mine. Dacă aş fi fost acolo, poate că aş fi putut face ceva. Desigur, aş fi putut fi ucis şi eu.

Ben mi-a spus mai târziu că supravieţuirea mea era un exemplu al felului în care lucra Forţa. Mi-a spus că faptul că nu am fost ucis nu a fost întâmplător. Era, mai degrabă, un miracol al Forţei. Într-un fel, o anumită Forţă cosmică reuşise să mă ferească din calea răului. Mi-a spus că sunt foarte puternic în Forţă, dar neinstruit. Începu cu câteva exerciţii, pe care le făcuse cu elevii săi. Era greu să fac ceea ce voia el, dar, din când în când, chiar simţeam că încep să înţeleg Forţa – şi pe Obi-Wan.

M-am gândit mult la mătuşa şi unchiul meu. Poate că am avut dezacordurile mele cu unchiul Owen, dar nu m-am îndoit niciodată că el şi mătuşa Beru mă iubeau. M-au tratat întotdeauna de parcă aş fi fost propriul lor fiu. Îmi amintesc că o dată – trebuie să fi avut vreo şase sau şapte ani – unul dintre prietenii mei m-a tachinat că nu am tată şi mamă *adevăraţi*. Dar Unchiul Owen mi-a spus, mândru:

— Dar *are* un tată şi o mamă adevărată. Nimeni nu şi-ar putea iubi băiatul mai mult ca noi.

Şi asta m-a făcut să mă simt destul de bine. Mereu au fost aşa. Îmi amintesc cum avea mătuşa Beru grijă de mine atunci când am avut febra prafului. A stat cu mine zile întregi, răcorindu-mă, hrănindu-mă chiar şi atunci când nu voiam să mănânc. Parcă *ar fi făcut* febra să coboare, intenţionat. Dar acum nu mai puteau face nimic pentru mine. Dar eu aş putea face un ultim lucru pentru ei.

Scopul meu deveni clar: Darth Vader era un Imperial,

slujitor al Împăratului şi ucigaş al tatălui meu. Alţi Imperiali tocmai uciseră ce mai rămsese din familia mea. Dacă Imperiul îi declarase război familiei Skywalker, atunci era timpul ca ultimul Skywalker în viaţă să riposteze. Ben era tot ce-mi mai rămăsese acum, ultima verigă cu trecutul meu, cu tatăl meu – şi cu viitorul meu.

Chiar şi printre toate lacrimile şi furia pe care le simţeam în timp ce stăteam lângă morminte, am simţit şi un fel de pace ciudată. Ca şi cum încercarea de a pune capăt acestui tip de violenţă era lucru care *trebuia* facut. Ben mi-a spus că atunci simţisem Forţa şi speram să aibă dreptate. Pentru că, pentru prima dată în viaţa mea, eram absolut sigur ce trebuia să fac. Aveam să-l ajut pe Ben, să mă alătur Rebeliunii şi să dărâm Imperiul! Aveam să-i fac pe Darth Vader şi pe Împărat să le pară rău pentru ceea ce făcuseră. Şi, cu puţin noroc, aveam să iubesc o prinţesă...

Ba bine că nu!

Dar avem cu toţii nevoie de vise care să ne inspire şi ele m-au inspirat. Am reuşit să-mi şterg lacrimile şi să-mi las furia să treacă în timp ce conduceam speederul înapoi la Ben. El şi droizii începuseră focul funerar şi mai multe victime ardeau deja. Au fost prea multe morţi şi era timpul ca cineva să înceapă să plătească pentru asta.

Ben ştia ce se întâmplase înainte să i-o spun. Ştia, de asemenea, că am fost un idiot să plec aşa, singur. Dar nu mi-a spus nimic. A aşteptat doar, cu o expresie teribil de tristă pe faţă. I-am spus ce s-a întâmplat şi cum ar fi trebuit să fiu acolo să-i ajut pe unchiul Owen şi pe mătuşa Beru. Ben a subliniat faptul că aş fi fost ucis şi eu. Ştiam, dar asta nu modifica faptul că simţeam că i-am lăsat să moară.

Înţeleg că nu aş fi putut să ştiu dinainte că Imperialii vor merge după familia mea. Până nu am auzit acel mesaj în casa lui Ben, niciunul dintre noi nu avea nicio idee despre ceea ce se întâmpla. De fapt, încă nu aveam. Tot ce ştiam era că Prinţesa Leia Organa reuşise să pună în interiorul lui R2 ceva pe care Imperiul îl dorea foarte mult. Nu ştiam ce este. Bail Organa de pe Alderaan va putea obţine informaţiile şi le va putea folosi. Tot ce trebuia să facem eu cu Ben, era să avem grijă ca droidul să ajungă acolo în siguranţă. Atunci, poate, vom afla despre ce este vorba.

Oricum, i-am spus lui Ben câteva dintre toate astea şi el a aprobat din cap. Era bucuros că am fost de acord să vin cu el. Am avut impresia că ştia, cumva, că o voi face. Mi-a spus cât de rău îi părea pentru cele întâmplate, dar că era gata să mă înveţe cum să devin Cavaler Jedi, la fel ca tatăl meu.

Tatăl meu... Stau aici, ţinând în mână sabia lui de lumină. Ben mi-a arătat cum să o ţin şi să o utilizez. Încep acum să înţeleg asta, dar ştiu că va trebui să mă antrenez mult înainte să o pot folosi efectiv în luptă. Va fi mai sigur pentru mine să mă bazez deocamdată pe blaster.

Ben nu-mi spune tot ce ştie despre tatăl meu. Şi, ca să spun adevărul, asta mă enervează puţin. Adică, l-a cunoscut pe Anakin Skywalker timp de ani de zile, aşa că ştie multe. Probabil că majoritatea lucrurilor nu sunt foarte interesante pentru el, dar sunt lucruri pe care mi-ar plăcea să le ştiu. Cum râdea tatăl meu? Era mereu serios sau făcea glume? Ce anume era cel mai important pentru el? Ce îi plăcea să mănânce la micul dejun? Cine erau ceilalţi prieteni ai săi?

Ben nu înţelege de ce vreau să ştiu toate aceste lucruri, îmi dau seama de asta.

Şi mai este ceva. Este foarte... evaziv... în legătură cu felul în care a murit tatăl meu. Îmi spune doar că l-a ucis Darth Vader. Dar nu îmi spune cum. Şi, cel mai important, nu mi-a spus unde sunt îngropaţi părinţii mei. Ştiu că este inutil, dar mi-ar plăcea foarte mult să le vizitez mormintele. Nu i-am cunoscut atunci când erau în viaţă, dar poate că voi învăţa ceva despre ei doar văzând cum şi unde sunt îngropaţi.

În fine, am plecat împreună spre Mos Eisley. Nu mai aveam pentru ce să rămân aici. Aproape tot ce deţineam fusese distrus odată cu casa unchiului meu.

Tot ce-mi mai rămăsese era speederul, droizii, hainele pe care le purtam, blasterul, şi sabia de lumină a tatălui meu. Plus câteva monede în buzunare. Nu era mult, dar era ceva, cel puţin. Nu mai văzusem niciodată Mos Eisley. De fapt, nu văzusem niciodată un loc mai mare decât Anchorhead şi asta însemna doar vreo douăzeci de clădiri. Mos Eisley era *imens*. Trebuie că existau mii de clădiri, iar la marginea îndepărtată se afla portul spaţial, ca un mic oraş în sine. Ben mai fusese aici, bineînţeles, aşa că ştia ce să facă şi unde să meargă.

Peste tot erau oameni şi extratereştri. Specii despre care

nu am auzit niciodată înainte. Desigur, am mai văzut extratereştri. Dar nu foarte mulţi. Nu aveau niciun motiv pentru care să vină în Anchorhead, aşa că puţini dintre ei au făcut-o vreodată. Mos Eisley era plin de tot felul de personaje ciudate – cu aspect ciudat, vorbind ciudat şi mirosind ciudat.

Eram sigur şi că mulţi dintre ei simţeau acelaşi lucru despre mine! Ben mă văzu holbându-mă şi, evident, ştia ce simt. Zâmbi şi-mi spuse că Mos Eisley era unul dintre cele mai depravate locuri din galaxie. Chiar credeam asta. Majoritatea oamenilor şi extratereştrilor păreau foarte duri, şi Ben îmi spuse că portul era plin de contrabandişti, hoţi şi escroci de toate felurile. Era plin şi de trupe de şoc.

Nu mai văzusem atât de multe într-un singur loc. Erau *sute*, şi verificau pe toată lumea şi totul. Cândva, credeam că arătau de neînvins în armura lor albă; acum, speram să mă înşel. Pentru că soldaţii se uitau la mine. Şi am văzut ce le făceau celor care le stăteau în cale. Am început să devin nervos şi am căutat o cale de scăpare. Ben mă linişti puţin, explicându-mi că am atrage atenţia dacă am încerca să fugim. În schimb, îmi puse să mă duc direct spre cel mai apropiat punct de control. Recunosc, am fost foarte nervos când am oprit lângă soldaţii care aveau blasterele pregătite. Ei îi priviră pe R2 şi 3PO şi au vrut să ştie de cât timp îi aveam. Eram sigur că soldaţii îmi puteau simţi frica.

— De două sau trei sezoane, am minţit, sperând că Ben ştia ce face.

Sudoarea îmi curgea pe spate. Era să încep să tremur, dar am făcut tot posibilul să arăt confuz şi dezinvolt. Soldaţii ne-au spus că erau în căutarea unor droizi furaţi – asta era, evident, povestea pe care o încropiseră ca să explice ceea ce făceau – şi au vrut să-mi vadă hârtiile. Aveam hârtii, desigur. Numai că era o problemă. Arseseră în casă, odată cu unchiul şi mătuşa mea.

Apoi Ben se aplecă înainte. Privind fix la trupele de şoc, le spuse cu o voce joasă, intensă, că nu aveau nevoie să ne vadă hârtiile. Atunci se întâmplă cel mai ciudat lucru. Soldaţii repetară ceea ce le spusese Ben şi când Ben le spuse că putem pleca mai departe, s-au comportat de parcă ar fi fost ideea lor şi ne-au făcut semn să trecem. Am plecat cât de repede am putut, dar mintea mi se învârtea. Nu aveam nicio idee despre ceea ce tocmai se întâmplase. Ben îmi explică faptul că am asistat la

puterea Forţei. Poate afecta anumite minţi, îmi spuse el – minţi slabe – dacă tu eşti instruit şi ei nu. Dar nu funcţiona cu toată lumea şi nu dura pentru totdeauna. Aşa că trebuia să ne grăbim.

Ben îmi spuse să conduc spre o cantină pe care o ştia. Nu l-am întrebat de unde ştia acest loc, dar era evident că nu era genul de loc în care şi-ar fi petrecut vremea vreodată. Era ponosită, plină tot felul de scursuri şi mirosea a alcool şi ulei de motor de calitate inferioară. Într-un colţ cânta o trupă extraterestră şi avea un barman cu probleme de atitudine de mărimea unui asteroid.

Barmanul avea prejudecăţi împotriva droizilor şi refuză categoric să ne lase să intrăm dacă nu îi lăsam pe 3PO şi R2 afară. Am auzit de astfel de personaje; cred că sunt deranjaţi de faptul că droizii sunt inteligenţi, dar în mod artificial. Nu le înţeleg atitudinea, dar unii devin cu adevărat defensivi când este vorba despre droizi.

Ben îmi ceru să-i las afară pentru a evita orice probleme. Eram îngrijorat că s-ar putea întâmpla ceva cu droizii. Furturile de droizi se întâmplau şi în cele mai civilizate oraşe şi acesta era departe de a fi un oraş civilizat.

Nu doar că *trebuia* să-l ducem pe R2 la Alderaan. Ca să fiu sincer, mă cam ataşasem de cei doi droizi. 3PO era un pic... Eram gata să spun *rigid*, dar asta este clar! Vorbeşte continuu până la punctul în care trebuie să-l închizi pentru a avea linişte! Dar are o inimă bună – sau servo, sau motivator, sau cum îl mai numesc ei. Îmi spune constant *domnule*, sau *Stăpâne Luke*. Să nu mă înţelegeţi greşit, nu mă interesează titlurile. Doar că îmi place să fiu tratat cu respect, din când în când. Cât despre R2 – ei bine, ştiu că ar trebui să fiu supărat pe el pentru că m-a minţit şi a fugit. Dar a făcut-o dintr-un motiv întemeiat şi, dacă nu ar fi făcut-o, aş fi fost cel mai probabil mort, iar el şi 3PO ar fi fost piese de schimb. Pare un tip vesel şi, de asemenea, imaginativ. Dacă li s-ar întâmpla ceva, mi-ar fi dor de ei. Deoarece ambii fuseseră recuperaţi de la Jawa, nu cred că am vreo titulatură reală pentru ei, dar îi simţeam ca pe nişte droizi de familie şi, prin urmare, erau responsabilitatea mea.

I-am avertizat să-şi ţină ochii deschişi şi să fie alerţi, apoi l-am urmat pe Ben în cantină. Eram pierdut în localul ăsta. M-am uitat în jur, dându-mi seama câte se întâmplau. Oamenii şi extratereştrii stăteau de vorbă, schimbând informaţii şi pachete

şi alte lucruri. Multe dintre ele trebuiau să fie ilegale, dar totul se întâmpla chiar la vedere. Trebuie că arătam ca o ţintă uşoară pentru unii dintre obişnuiţii localului. Vreau să spun, după cum mă uitam în jur cu o expresie uimită pe faţă. Doi tipi duri veniră spre mine. Omul era urât. Nici măcar nu ştiu ce era tovarăşul său; nu mai văzusem vreodată un extraterestru ca el. Oricum, au început să se ia de mine fără niciun motiv. Nu ştiam ce să fac şi cred că şi arătam asta. Au început să mă împingă şi să ţipe la mine – iar eu am rămas acolo şi i-am lăsat s-o facă. Ce altceva aş fi putut face? Nu voiam să încep o luptă iar ei nu ascultau nimic din ceea ce le spuneam. Unul dintre ei m-a trântit pe podea şi a dus mâna spre blaster. Şi am putut vedea că intenţiona să-l folosească! Nu ştiu ce probleme avea, dar bănuiesc că pur şi simplu se plictisea şi voia să omoare pe cineva pentru a se distra. A fost înfricoşător, dar nu prea am avut timp să mă gândesc la asta. Ben apăru din nicăieri şi încercă să calmeze scursurile. Nu a mers şi omul a dus din nou mâna spre blaster.

Nu am văzut niciodată în viaţa mea ceva atât de rapid precum ceea ce s-a întâmplat în continuare. Ben scoase cumva propria sabie de lumină şi îl *tăie* înainte ca cineva să aibă şansa de a respira. Cu o singură lovitură, braţul bărbatului fu tăiat! Extraterestrul lui prieten abia avu timp să se vaiete înainte ca şi pieptul său să fie tăiat. Eram uimit de cât de repede se mişcase Ben. Abia clipisem şi totul se terminase. Pur şi simplu ridică din umeri şi îmi promise că într-o zi voi putea face şi eu asta, dar, în acelaşi timp, îmi spuse foarte clar că violenţa trebuia folosită doar ca ultimă soluţie. Acum înţelegeam de ce fusese un mare profesor.

Oricum, găsise un contact – un Wookiee pe nume Chewbacca. Aţi fi crezut că nu m-ar mai fi şocat nimic în acel moment. Dar Chewie, în mod clar, reuşi să mă surprindă. Este una dintre cele mai înalte fiinţe pe care le văzusem vreodată în viaţa mea şi, cu siguranţă, cea mai păroasă. Wookiee sunt toţi păroşi şi cu colţi – şi *muşchi*. Era un extraterestru cu aspect dur.

Uimitor, Ben chiar putea să-i înţeleagă puţin limba, cât să putem discuta.

Primul meu gând, privindu-l, a fost că Chewie trebuia să fie bodyguardul cuiva important. Nu purta haine – cu tot părul acela, cu siguranţă nu avea nevoie de niciuna! – dar avea o

bandulieră aruncată peste umăr, un blaster la şold şi un arc pe spate. Era o vitrină plimbătoare de muşchi şi armament. M-am gândit că era un mercenar. M-am înşelat. Se dovedi că Chewie era secundul unui cargobot Corellian uşor, numit *Şoimul Mileniului*. Era, evident, mult mai inteligent decât părea, ceea ce mă învăţă să nu mai emit ipoteze rapide. Ne sugeră să aşteptăm, până îşi găseşte căpitanul, aşa că eu şi Ben am făcut exact asta. În plus, nu voiam să mă cert cu un Wookiee. S-a întors destul de curând cu un Corellian. Era om şi nu era cu mult mai mare decât mine, dar... ei bine, era ceva ciudat la el. Este cam şmecher şi sigur pe sine, şi mai mult decât frământat. Dar puteai vedea imediat că era un tip special. Cred că după felul în care se purta. De parcă ar şti că galaxia era împotriva sa şi nu-i pasă. Va înfrunta pe oricine şi va scăpa nevătămat. Avea un blaster, atârnat jos pe şold, în stilul pistolarilor şi o manieră dezinvoltă în felul cum purta hainele, cum vorbea şi în felul de a face lucrurile. Ăsta era Han Solo, căpitanul *Şoimului Mileniului*. Ben păru să-l placă imediat şi începu să negocieze cu el.

La început, am priceput câteva lucruri despre căpitanul Solo. În primul rând, el şi Chewie erau singurul echipaj al navei. În al doilea rând, Solo era contrabandist. Nu prea aveam probleme cu asta; probabil că unele bunuri erau esenţiale pe aproape toate lumile cunoscute, iar Imperiul impusese nişte impozite destul de scandaloase. Majoritatea fiinţelor nu considerau contrabandiştii ca fiind criminali răi, dar erau consideraţi, în general, a fi clienţi destul de periculoşi. Erau evitaţi, în cea mai mare parte. Era o profesie care atrăgea oameni cu ego-uri puternice, care riscau mult şi obţineau profituri mari... Sau mureau. Imperialilor nu le plăcea ca impozitele să le fie evitate şi îi vânau pe contrabandiştii de mirodenii. Nimeni într-un loc precum cantina asta nu ar da de gol vreodată un contrabandist de mirodenii, dar cu toate trupele de şoc din oraş, chiar şi o şoaptă despre contrabanda de mirodenii l-ar face pe Solo să fie terminat într-o secundă. Totuşi, nu ajungi fii foarte bătrân în comerţul cu mirodenii dacă nu ai picioare rapide şi o minte chiar mai rapidă.

Solo părea destul de bătrân pentru a avea ambele.

Din fericire, lui nu-i păsa prea mult că ne urmăreau Imperialii; asta ne cam punea pe picior de egalitate – ca şi renegaţi. Problema era că voia o sumă mare pentru un zbor

către Alderaan. Zece mii de credite! Era cu mult peste ceea ce ne permiteam, şi Ben ştia asta. Dar nu păru să-l deranjeze. Făcu o contraofertă de două mii în avans şi alte cincisprezece la Alderaan. Evident că plănuia să-i primească de la prinţesă, ceea ce avea sens. Adică era o prinţesă, nu? Probabil că avea mai mulţi bani decât putea cheltui chiar şi ea. Desigur, trebuia să facem rost de acele două mii de credite. Eu aveam cam vreo treizeci în buzunare, iar Ben nu avea nimic. Spunea că reuşise întotdeauna să se descurce fără ele. Eu însumi nu prea vedeam cum, dar începeam deja să înţeleg că Ben era destul de diferit de majoritatea oamenilor.

I-am lăsat Solo şi Chewie în cantină şi ne-am îndreptat către un dealer de speedere împreună cu R2 şi 3PO. Ca de obicei, dealerul încercă să ne scadă preţ, dar utilizarea Forţei de către Ben ne salvă din nou. Aveam nevoie de două mii pentru căpitanul Solo şi atât a făcut rost Ben. Eram sigur că dealerul se va întreba, când îşi va reveni, de ce fusese atât de generos, dar poate că totuşi va vinde speederul în profit, aşa că nu ne-a părut prea rău pentru el.

Apoi ne-am îndreptat spre pista de andocare unde îşi avea nava Solo. În cantină, ne spusese cât de rapidă era, şi cât de faină, şi cât de... ei bine, cam ce minune de navă era. Desigur, ar fi trebuit să ştiu că nu trebuie să cred tot ceea ce spunea. Când am văzut *Şoimul*, mi-am dat seama că era o vechitură. Era uzată, reconstruită şi rearanjată. Se vedeau semnele de sudură, piese nepotrivite, tehnologii forţate să lucreze împreună. Părea că o aterizare mai serioasă ar rupe nava în bucăţi. Dar Ben zâmbi doar, de parcă era exact ceea se sperase. Uneori nu-l pot înţelege. Eu eram sigur că fuseserăm înşelaţi.

Apoi, apărură Solo şi Wookieeul şi ne-am îndreptat spre navă ca să decolăm. Atunci ne-au luat prin surprindere trupele de şoc. Poate că îşi reveniseră cei pe care îi păcălise Ben. Poate că verificau dacă avem mirodenii. Poate că fuseseră pur şi simplu norocoşi şi verificau portul spaţial sperând să-şi găsească droizii scăpând de pe planetă. Oricare ar fi fost motivul, ne-au văzut şi au început să tragă. Trebuia să recunosc faptul că Solo şi Chewie ştiau cu siguranţă ce să facă într-un schimb de focuri de blaster. Ne-am urcat toţi la bord, am închis uşa şi *Şoimul* porni înainte ca Imperialii să reuşească chiar să se apropie de noi. Ben şi cu mine aveam centurile puse, R2 şi 3PO se

conectaseră la console, iar Solo şi Chewie au decolat mai repede decât mi-am imaginat că e posibil. Dar asta nu ne-a scos din necazuri. Pe orbită erau câteva crucişătoare imperiale... aşteptându-ne. Era pentru prima dată când plecam de la Tatooine, dar nu am avut şansa de a mă bucura, deoarece *Şoimul* trebuia să evite salvele Imperialilor. Totul exploda în jurul nostru şi eram scuturaţi foarte tare.

Gravitaţia artificială avea dezavantajele ei şi unul dintre ele era că dura câteva microsecunde pentru a compensa atunci când nava făcea manevre violente. Solo trebuie că era cel puţin jumătate din pilotul care pretindea că este, pentru că evită navele de luptă şi sări în hiperspaţiu.

Iar eu am fost prea zdruncinat pentru a aprecia asta cum se cuvine. Dar schimbarea tot a fost absolut incredibilă. Universul părea cu totul ciudat şi apoi... *bam!* Viteză superluminică şi totul era continuu, de parcă nici nu te mişcai. Timpul în viteza superluminică nu era chiar la fel cu timpul din restul universului. Acolo, timpul se scurgea pe cronografe şi lucrurile se întâmplau. Odată ce spărgeai bariera vitezei luminii, totuşi, nu mai era atât de simplu. Nu înţeleg prea bine fizica – nu sunt sigur că o înţelege cineva, de-adevăratelea – dar poţi afla exact cât de departe şi cât timp trebuie să mergi, în ce direcţie, pentru a ajunge acolo unde vrei să mergi.

Am sperat doar că Solo sau Chewie puteau trasa cursul, la fel cum puteau evita crucişătoarele Imperiale. Dacă puteau, totul era bine.

Toată viaţa am tânjit să mi se întâmple ceva. Ceva important. Şi acum că se întâmpla, nu ştiam sigur cum să mă simt. Mă bucuram să plec de pe Tatooine. Dar tot nu văzusem stelele sau galaxia în sine. Şi, ca să fiu sincer, eram doar un pasager în călătoria asta. Ben îmi spusese că avea nevoie de ajutorul meu, dar până acum nu i-am fost de prea mare ajutor. El a trebuit să mă salveze în cantină, iar Solo şi Chewie ne-au luat de pe Tatooine. Poate că voi avea ceva de făcut în curând, nu doar să exersez încercarea de a folosi Forţa. Nu că asta nu ar fi o mare provocare. Ben m-a învăţat deja elementele de bază, cum ar fi ţinerea sabiei şi poziţia corectă. Nu mi-am dat seama niciodată cât de importantă este poziţionarea corpului. Ideea era să începem doar cu poziţia potrivită, pentru a fi imediat gata pentru atac sau apărare. Şi să evit să stau cu picioarele prea

depărtate, ceea ce deranja viteza şi agilitatea. Aşa cum spunea Ben, trebuia să-mi simt centrul de greutate în echilibru.

Antrenamentul consta din mai multe exerciţii. Folosind în principal sabia de lumină împotriva unui robot cercetaş. Robotul trimitea salve laser şi eu trebuia să le opresc... ceea ce nu era prea uşor. Şi când terminam cu exerciţiile, eram îndrumat să le vizualizez!

Uneori Ben stătea în spatele meu şi mă îndruma în timp ce treceam de la prima la a patra poziţie defensivă. În timp ce ascultam vocea lui Ben, încercam să-mi golesc mintea de toate gândurile, pentru a folosi mişcări circulare largi, fluide şi sigure, şi să parez cu o mişcare *sigură*. Concentrându-mă pe modelul burghiului, ar fi trebuit să mă rup de lumea înconjurătoare. Acesta era obiectivul: să renunţ la orice gând raţional şi să-i permit Forţei să-şi facă treaba.

Din păcate, simt că eu fac toată treaba. Deci, pentru a mă ajuta să face ce trebuie, mă puse să-mi folosesc sabia de lumină, în timp ce eram privat de simţul văzului! Trebuia doar să-mi eliberez mintea şi să simt.

Şi ghici ce? Chiar am simţit ceva. Ceva ca o energie. A fost incredibil! Era aproape ca şi cum aş fi putut să văd cu ochiul minţii în ce parte trebuia să mă mişc. Poate că Ben avea dreptate şi chiar aveam o anumită aptitudine pentru Forţă – la fel ca tatăl meu.

Chiar speram asta. Nu voiam să plec într-o mare călătorie şi o mare aventură şi să ajung să fiu doar un pasager.

Voiam să pot să-mi fac partea mea din treabă.

Notarea 8

Tocmai când am crezut că lucrurile nu se mai pot agrava, chiar asta s-a întâmplat.

Ben a murit.

Încă încerc să-mi sortez gândurile şi sentimentele. Adică, îl ştiam pe Ben doar de o zi, e adevărat. Cu toate astea, îmi era dor de el chiar mai mult decât îmi era dor de mătuşa şi unchiul meu... şi mi-am petrecut toată viaţa cu ei.

Dar era ceva atât de special, atât de viu, în Ben. Fiind în preajma lui, era ca şi cum aş fi fost în preajma tatălui pe care nu îl avusesem niciodată... dar îl visasem întotdeauna.

Şi acum se dusese.

Notarea 9

Ben tocmai mă învăţa atât de multe despre Forţă şi, fără el, nu ştiam dacă voi mai auzi vreodată despre ea. Aşa că, ar fi bine să înregistrez tot ce îmi pot aminti, cât timp încă este proaspăt în mintea mea. Dacă Ben a fost ultimul Jedi, atunci eu nu voi deveni niciodată unul. Dar ştiu că ceea ce am învăţat de la Ben a făcut o mare diferenţă în viaţa mea. Simţeam puterea în jurul meu şi în interiorul meu. Ştiam că învăţăturile sale erau suficient de importante pentru a asculta de ele. Şi pentru a le da mai departe.

Eu şi Ben am vorbit mult despre Forţă – energia creată de toate vietăţile. Ben a numit-o *o aură care controlează şi ascultă imediat*, deşi mi-a spus că nimeni, nici măcar Maeştrii Jedi sau oamenii de ştiinţă nu au putut găsi o definiţie reală pentru ea. Cred că asta este din cauză că este atât *în* mintea cuiva cât şi *în afara* ei. Nu este ceva pe care să poţi pune degetul pentru a-l controla şi studia. Trebuie să crezi în *puterea* ei de a accesa puterea.

În fine, dacă asta pare confuz, e în regulă. Nimeni nu o înţelege imediat. Ben îmi spusese că învăţarea Forţei necesita o mare răbdare – că era o educaţie pe tot parcursul vieţii. Părea să creadă că, chiar şi la vârsta şi nivelul său de măiestrie, încă învăţa despre ea.

Odată, îmi spusese Ben, ucenicii Jedi petreceau mult timp contemplând şi deschizându-se treptat către Forţă. Dar asta se întâmpla atunci când Jedii erau conducătorii galaxiei şi păstrătorii păcii. Lucrurile se schimbaseră. Acum nu mai era timp pentru asta. Ben voia să mă antreneze într-un mod ceva mai rapid. O abordare mai activă, practică. Totuşi, esenţialul învăţăturilor era acelaşi care fusese dintotdeauna. Să învăţ să am încredere în Forţă. Să învăţ să-mi deschid simţurile şi să *simt* Forţa. Uneori cred că o pot face. Dar alteori nu mai sunt atât de sigur. Ben mi-a spus să am încredere în sentimentele mele şi să renunţ la încercarea de a mă controla. Sunt momente în care trebuie să renunţ la controlul conştient al acţiunilor mele. Nu sunt exact sigur când să fac asta, dar Ben mi-a spus că voi şti atunci când va fi cazul. Forţa nu acţionează întotdeauna direct, dar este puternică. Din cauza ei ştia Ben că voi veni şi că voi

avea nevoie de ajutorul lui atunci când m-au atacat Oamenii Nisipurilor. Cumva, dacă eşti deschis către ea, Forţa îţi oferă informaţii. Cum ar fi să ştii când te urmăreşte cineva, fără să-l vezi efectiv. Este ca şi cum chiar ai avea un al şaselea simţ.

De asemenea, te poate ajuta să-i influenţezi pe cei slabi sau pe cei obişnuiţi să respecte ordinele, cum ar fi trupele de şoc. Ben demonstrase asta de nenumărate ori. Spunea ceva cu o încredere atât de deplină, încât alţii credeau orice spunea – şi chiar *repetau* ceea ce spunea el. Era de necrezut! De parcă Ben îi hipnotiza.

Cred că una dintre cele mai grele lecţii pentru mine este să nu mă mai las păcălit de aparenţe. Ben arăta ca un pustnic bătrân şi ponosit, dar nu acesta era adevărul. *Şoimul* arată ca o grămadă de vechituri, dar nici acesta nu este adevărul. Trebuie să mărturisesc că dacă prietenii mei ar fi fost prin preajmă, m-aş fi ruşinat cu Ben şi *Şoimul* la prima vedere. Dar acum învăţ că aparenţele nu contează prea mult. Trupele imperiale arătau inteligente şi impresionante, dar în inima lor erau doar nişte laşi şi bătăuşi.

Ben îmi spusese că Forţa poate realiza minuni. Că orice era posibil atunci când erai deschis către Forţă şi o lăsai să curgă prin tine. Aşa se presupunea că ar trebui să-mi folosesc sabia de lumină – să o las *să curgă din mine*. Era vorba doar despre a te deschide spre Forţă şi a avea încredere în ea.

Desigur, foarte puţini recunoşteau sau simţeau Forţa. Şi chiar şi mai puţini puteau să o folosească. Dar un Jedi simţea Forţa, la fel ca pe orice alt obiect fizic. Un Jedi îi putea valorifica puterea.

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care mi le-a predat Ben a fost că, dacă suferea o singură fiinţă, atunci sufereau toate. Dacă răul nu era oprit, va stăpâni peste *toate fiinţele* într-o zi... indiferent dacă i s-au opus sau l-au ignorat. Şi aşa, cu învăţăturile lui Ben în minte, îmi decid următoarea provocare: să lupt pentru dreptate împotriva răului şi a tiraniei.

M-am temut întotdeauna că voi fi blocat toată viaţa într-o fermă. Dar nu mai este cazul. În primul rând, ferma a dispărut. Apoi, pot simţi o diferenţă în interiorul meu. Poate că este Forţa. Poate că este tot ceea ce mi s-a întâmplat. Dar nu mai sunt acelaşi Luke Skywalker care am fost cu doar câteva zile în urmă.

Notarea 10

Este atât de bizar. Nu mi s-au întâmplat multe lucruri în viaţă care să merite să amintesc de ele. Şi totuşi, în doar două zile, totul s-a schimbat complet. Am găsit o legătură vie cu tatăl meu şi apoi am pierdut-o. Şi chiar am reuşit să salvez o prinţesă între timp.

Ar fi bine să fac la fel cum am făcut şi până acum, adică să încerc să spun totul pe rând, ca să aibă sens tot ceea ce s-a întâmplat. Deci, iată…

În drum spre Alderaan, am fost ocupat cu exerciţiile mele – mai ales cu devierea salvelor laser trase de droidul cercetaş. Am fost încântat să învăţ şi droidul de deplasa într-un ritm obositor. Dar nu mă puteam opri să mă gândesc la mătuşa şi unchiul meu. Ceea ce li s-a întâmplat a fost atât de dur. Atât de dureros. Pe vremea aceea nu mi-am dat seama cât de mult mă făcea să mă înfurii. Sau că ar fi trebuit să fiu atent să nu se întâmple aşa ceva. Majoritatea fiinţelor mi-ar fi spus că merită să fiu supărat şi că era perfect normal să mă simt aşa.

Dar Ben mă avertiză cât de uşor şi natural puteam să mă las atins de furie, frică şi agresivitate – elementele părţii întunecate a Forţei. Putea vedea furia din mine şi cât doream să mă răzbun pe Imperiu şi pe Darth Vader pentru ceea ce făcuseră familiei mele. Ben îmi spuse că astfel de emoţii sunt foarte puternice, dar mă atrag înspre partea întunecată a Forţei. Şi odată ce intram în partea întunecată, îi întăream stăpânirea asupra răului din mine.

— Dacă cedezi acelor sentimente, îmi promise el, atunci cedezi în faţa părţii întunecate. Vei deveni ca Darth Vader.

Acest gând era înfricoşător. Nu aş vrea să ajung aşa. Dar, în acelaşi timp, nu ştiam cum voi putea vreodată să renunţ la furia mea şi la dorinţa de răzbunare. Vader şi ceilalţi *trebuiau* să plătească pentru ceea ce făcuseră. Nu ştiam dacă Ben a înţeles cu adevărat ceea ce îmi cerea. El mi-a spus că da, că şi el a trebuit să renunţe la propria sa dorinţă de răzbunare. Cred că pentru el însemna momentul când Vader l-a ucis pe tatăl meu. Ştiu că asta l-a supărat foarte mult pe Ben.

Deci, ce să fac? Nu vreau să fiu sedus de partea întunecată. Dar vreau să-l văd pe Vader plătind pentru crimele

sale. Dacă Forţa era cu mine, Ben îmi spuse că îmi va deveni clară calea corectă de urmat. Speram cu adevărat, pentru că mi-ar trebui puţin claritate chiar acum.

În timp ce mă gândeam la asta, Ben scoase un geamăt şi aproape se prăbuşi.

M-a asigurat că este în regulă, dar că a simţit o mare tulburare în Forţă. Ca şi cum miliarde de voci ar fi strigat deodată. Îmi spuse că nu a mai simţit niciodată ceva asemănător înainte şi am putut vedea că asta îl deranja. Nu ştia ce anume o provocase. Mi-a fost teamă că stresul acesta ar fi putut să fie prea mult pentru el. Nu ştiam câţi ani avea Ben, dar cu siguranţă nu mai era obişnuit cu toată această activitate. Ar fi trebuit să ştiu deja că Ben era mai puternic decât arăta – dar nu am avut încredere totală în sentimentele lui Ben în Forţă.

Apoi Han ne spuse că eram pe cale să ieşim din hiperspaţiu lângă Alderaan.

Asta fu o veste cu adevărat interesantă, pentru că îmi imaginam cum aterizăm la palatul regal, fiind întâmpinaţi ca oaspeţi de onoare... poate chiar şi cu o masă regală, sau ceva de genul ăsta. Dar *Şoimul Mileniului* nu ieşi în spaţiul normal lângă Alderaan, conform planului. Ieşi într-o centură de asteroizi, pietrele de toate formele şi dimensiunile şuierând în jurul nostru. Han trebui să întreprindă un pilotaj foarte complicat pentru a evita să fim zdrobiţi.

Primul meu gând, desigur, a fost că a încurcat calculele. Dar adevărul fu mult mai rău de atât. Am putut vedea că eram aproape de steaua sistemului Alderaan, şi că aici ar fi trebuit să fie planeta Alderaan. Dar nu era. Ne-a luat ceva timp să ne dăm seama de ceea ce vedeam şi încă şi mai mult ca să acceptăm adevărul: resturile şi stâncile erau tot ce mai rămăsese din Alderaan.

Aceasta fusese tulburarea din Forţă pe care o simţise Ben, toate vocile strigând deodată: strigătul tuturor oamenilor de pe Alderaan chiar înainte de a muri.

Acum aveam probleme serioase. Adică, am fost uimiţi de distrugerea planetei şi de moartea tuturor acelor oameni. Cumva, nu părea reală.

Nu am fost niciodată pe Alderaan, dar auzisem că era minunat şi liniştit. Şi acum era praf şi pietre, iar toată lumea de pe planetă dispăruse. Ce aveam să facem acum? Mesajul de la

Prinţesa Leia spusese să-i ducem droizii tatălui ei şi el va şti ce să facă cu ei. Acum tatăl ei era mort. Han trebuia plătit şi noi nu puteam acoperi plata. Toate aceste gânduri se învârteau în capul meu chiar în timp ce eram atacaţi de o navă de luptă TIE. Asta a fost prima dată când am văzut vreodată un TIE în acţiune. Este oarecum mică şi îndesată, cu aripi groase, dar chiar zbura bine. Asta trase o singură salvă asupra noastră şi apoi fugi. Han începu să-l urmărească, apoi realiză ceva important. Navele TIE nu puteau zbura prin hiperspaţiu, deci aveau întotdeauna un crucişător Imperial prin apropiere. Dar nu era niciunul în jur. Deci, de unde apăruse? Răspunsul apăru literalmente chiar în faţa noastră. Cu toţii am crezut la început că era o lună mică. Pe măsură ce ne apropiam, ne-am dat seama că nu era deloc mică – era o staţie spaţială rotundă, uriaşă.

Şi avea o rază de tractare foarte puternică, care prinse *Şoimul* şi îl trăgea înăuntru. Acum aveam probleme foarte serioase. Întrebarea din mintea noastră era dacă staţia asta distrusese Alderaanul. Iar acum ne prinsese şi pe noi. Ştiau că veneam aici? Au distrus planeta doar pentru a ne opri să ajungem pe ea? Sau am dat din greşeală peste ceva ce nu avea nimic de-a face cu noi?

Ben şi Han încropiră un plan. Din cauza contrabandei lui Han, *Şoimul* era prevăzut cu compartimente ascunse pentru încărcătura ilegală, în caz că era abordat şi verificat. În loc de marfă, el planifica acum să ne ascundă pe noi toţi.

A rescris înregistrările pentru a face să pară că am abandonat cu toţii nava pe Tatooine şi am lăsat *Şoimul* să intre singur în hiperspaţiu. Cu ceva noroc, soldaţii ar crede povestea şi s-ar întoarce să ne vânese pe Tatooine. Ei bine, prima parte a planului nostru funcţionă fără probleme. Ne-am ascuns în timp ce Imperialii au tras *Şoimul* în cala de andocare. Soldaţii au urcat la bord şi au cercetat. Au găsit înregistrările false şi niciun semn al vreunuia dintre noi în compartimentele sigilate şi ecranate. Au crezut povestea şi toate au fost bune.

M-am bucurat să ies din ascunzătoare. Dacă stai într-un spaţiu limitat cu un Wookiee poţi căpăta vânătăi grave. Nu le place să stea înghesuiţi. Eram liberi deocamdată, dar asta nu va dura. Aveam nevoie de un plan de evadare şi Ben veni cu unul. Trebuia să existe o rază de tractare care să ne ţină în loc. El o

va dezactiva şi apoi *Şoimul* putea decola. Asta, dacă nu am fi urmăriţi de navele de luptă TIE sau de orice altceva mai avea staţia asta imensă la bord. Nu era cine ştie ce plan, dar era tot ce aveam, aşa că până şi Han fu de acord. Totuşi, nu era încântat de asta.

Soldaţii plecaseră, dar trebuiau să se întoarcă. Deci, când doi dintre ei s-au întors, Han şi Chewie i-au luat prin surprindere şi i-au neutralizat pe amândoi. Am tresărit auzind zgomotul pe care îl făceau, dar nimeni altcineva nu păru să observe.

Ben ne puse pe Han şi pe mine să ne îmbrăcăm în armura soldaţilor şi să stăm de pază. În felul acela, părea că suntem gardieni adevăraţi aflaţi la serviciu. Singura problemă era aceea eu eram sub cerinţele de înălţime pentru un soldat imperial. Uniforma era cam lejeră pe mine. Totuşi, dacă eram văzut de la distanţă, păream acceptabil. Aşa speram!

Ne-am furişat cu toţii într-un mic birou de comandă de lângă *Şoim*. Ofiţerul din cameră fu anihilat de o lovitură a lui Chewie şi o salvă de blaster de la Han. Cu tot zgomotul pe care îl făceau, m-am gândit că vom fi găsiţi cu siguranţă. R2 reuşi să se conecteze la computerul staţiei. După cum am mai spus, era foarte inteligent şi minunat la chestiile mecanice. A pătruns în fişierele staţiei şi a descoperit unde erau comenzile principale pentru raza tractoare, aşa că Ben putu să plece să o saboteze.

Înainte să plece, Ben spuse ceva despre faptul că detecta un model familiar în Forţă. Nu i-am acordat prea multă atenţie atunci, dar mai târziu mi-am dat seama ce anume se întâmplase: Ben îl detectase pe Darth Vader la bord! Nu mi-a spus-o pentru că îi fusese teamă că voi fugi să încerc să-l ucid. Dacă aş fi ştiut, exact asta aş fi făcut. E bine că Ben nu mi-a spus, pentru că s-ar fi putut să fiu mort chiar acum. În schimb, Ben ne-a spus să rămânem pe loc. Intenţionasem să-l ascult, dar lucrurile se mai schimbă. Adică, voiam să mă răzbun pe Imperiu pentru ceea ce le-au făcut unchiului şi mătuşii mele, acelor Jawa nevinovaţi şi întregii planete Alderaan. Dar nu eram prost. Staţia asta spaţială avea dimensiunea unei mici luni – care nu era deloc mică. La bord trebuiau să fie mii de oameni. Deci, să încerc să mă răzbun, era cu siguranţă ultimul gând din mintea mea. Dar apoi C-3PO ne-a tradus bipurile entuziasmate al lui R2. Tot continua să spună: *Am găsit-o!* şi *Este aici!*

Nu am văzut niciodată în viaţa mea un droid care să arate

atât de entuziasmat şi a durat câteva secunde să-l fac să se liniştească, astfel încât să ne poată spune la ce se referea. Era vorba despre Prinţesa Leia Organa. Cumva, era la bordul staţiei, în zona de detenţie! Nu mi-a venit să cred. Adică, era pe nava aceea care fusese atacată deasupra lui Tatooine. Nu eram sigur dacă scăpase sau fusese capturată, dar nu mă aşteptasem niciodată ca ea să fie aici, dintre toate locurile din galaxie. Pe staţia care probabil că îi distrusese planeta natală şi toată familia, de asemenea.

Şi ea urma să fie următoarea. R2 ne spuse că exista un ordin de lichidare a ei. Planificaseră s-o execute!

Atunci m-am hotărât că era timpul să acţionez. Până atunci, nu am făcut decât să stau şi să respect ordinele – mai ales ale lui Ben, dar şi unele dintre ordinele lui Han. Dar *nu-i puteam* lăsa să o omoare pe prinţesă. În mare parte, cred, pentru că era prea frumoasă pentru a permite să i se întâmplă asta. Dar şi pentru că se bazase pe Ben să o ajute. Ben o cunoştea şi, evident, o admira. Trebuia să fac ceva ca s-o eliberez. Nu puteam face asta de unul singur. Dar dacă mă ajuta Han, m-am gândit că vom putea reuşi. Han se plângea mult, dar chiar era bun cu un blaster şi putea fi foarte inventiv… mai ales când era la strâmtoare. Aşa că tot ce a trebuit să fac, a fost să-l conving să mă ajute să o salvez pe prinţesă. Ei bine, cuvântul *prinţesă* chiar i-a trezit interesul. A refuzat să-şi rişte pielea, totuşi, până când nu i-am spus că este bogată şi, evident, îi va da o recompensă mare pentru ajutorul său. Nu am menţionat că probabil cea mai mare parte a averii ei dispăruse odată cu Alderaan. Gândul la mai mulţi bani îl făcu să se hotărască – şi fu de acord să mă ajute să o salvez.

Depindea de mine să vin cu un plan. Înainte de asta, majoritatea planurilor mele erau chestii simple, de genul cum să remediez utilajele stricate de la fermă sau cum să fac o glumă pe seama lui Windy. Acum, trebuia să păcălesc trupele imperiale şi să o salvez pe prinţesă din celula ei, care trebuia să fie bine păzită.

Apoi mi-am dat seama de ceva: *eram* gardieni. Şi imediat am ştiut cum putem ajunge în zona de detenţie. I-am explicat planul lui Han şi Chewie. Wookieeul se plânse zgomotos, pentru că trebuia să pară că era prizonierul nostru. Dacă îl duceam la celule pentru o crimă oarecare, ceilalţi gardieni ne-ar fi lăsat să

intrăm. Apoi am fi putut să ajungem la celula prinţesei şi să o eliberăm.

Desigur, va trebui să ne întoarcem la *Şoim* cu ea, sperând că nu ne observa nimeni. M-am gândit că pe o navă de dimensiunile astea, trebuiau să fie femei muncitoare, deci poate că o prinţesă nu ar ieşi prea mult în evidenţă. Desigur, asta a fost înainte să aflu că Imperiul folosea *rareori* femei sau extratereştri în forţele lor. Aşa gândeau Vader şi restul minţilor înguste. Nu credeau că femeile ar fi utile!

Oricum, am decis să mă concentrez pe fiecare problemă la timpul ei. Când o vom avea pe prinţesa în siguranţă, restul planului putea fi pus la punct pe parcurs.

Cu ceva noroc, asta era tot.

În ciuda plângerilor lui Chewie, Han reuşi să-l convingă că ideea mea era bună. L-am dus la un tub ascensor, având cătuşele deblocate. Şi nimeni nu păru să creadă că suntem altceva decât doi gardieni cu un prizonier. Unii dintre ei priveau aspectul ciudat al Wookieeului, dar nimeni nu ne puse întrebări şi nici nu ne opri.

Asta până când am ajuns în zona de detenţie, desigur. Acolo am dat peste o problemă majoră. La intrare era un ofiţer de serviciu şi era un Imperial tipic, ca la carte. Voia actele de transfer şi tot felul de autorizaţii pentru Chewie, pe care, evident, nu le aveam. Mai erau câţiva paznici cu el şi începuseră să devină cu toţii suspicioşi.

Din fericire, Han gândea foarte repede. Înscenă o evadare a lui Chewie, şi în timp ce toată lumea se uita fix la Wookieeul nebun, el şi cu mine am reuşit să-i împuşcăm pe paznici. Din păcate, nu înainte ca ofiţerul să dea alarma.

Am aflat unde era ţinută prinţesa şi m-am îndreptat direct spre celula ei. Han şi Chewie au rămas în urmă pentru a încerca să rezolve problema pe care o creasem. Simţeam cum adrenalina pompa în mine, după toată lupta aceea. Nici nu mai ştiam dacă îi ucisesem pe gardienii pe care i-am împuşcat sau, pur şi simplu, i-am neutralizat. Ca să fiu sincer, nici nu-mi păsa cu adevărat. Aş fi crezut că o să-mi pară rău că am ucis pe cineva, dar în momentul acela aveam lucruri mai importante în minte. În plus, gardianul m-ar fi ucis dacă ar fi avut ocazia, deci nu fusese decât autoapărare. Şi da, o ţinea prizonieră şi ar fi ucis-o pe prinţesă. Dar era, totuşi, o fiinţă umană, cineva cu o

familie care poate că-l iubea. Şi poate că l-am ucis. Era într-adevăr un sentiment ciudat, dacă mă gândeam la asta.

Dar chiar atunci eram ocupat cu alte lucruri. Cum ar fi salvarea unei prinţese. I-am găsit uşa celulei şi am deschis-o fără nicio problemă. Era trează în interior şi, în mod evident, aştepta să fie dusă la execuţie. Îşi ridică privirea spre mine şi toate lucrurile pe care plănuisem să i le spun mi-au ieşit din cap. Era chiar mai frumoasă în persoană decât arătase în înregistrare. Avea o privire care îmi spuse că nu va cerşi niciodată îndurare pentru viaţa ei şi că va lupta până la capăt pentru a rămâne în viaţă. Deci, tot acel *Salut, sunt Luke Skywalker şi am venit să te salvez*, mi-a zburat din cap. Stăteam doar acolo, bâlbâindu-mă încet.

Atunci ea mă întrebă:

— Nu eşti cam mic pentru un soldat din trupele de şoc?

Ca şi cum ăsta era singurul lucru din mintea ei atunci.

A fost atât de ciudat să-mi fac creierul să funcţioneze din nou. Dar am reuşit să-i spun cine sunt şi să-mi scos casca. Ca să-mi poată vedea faţa şi să ştie că sunt sincer. Am făcut-o, de asemenea, pentru a o putea vedea mai bine. Vizorul căştii distorsiona puţin imaginea.

Nu ştia cine sunt, desigur, aşa că i-am explicat că îl aveam pe R2 şi că eram acolo cu Ben Kenobi. *Asta* i-a atras atenţia şi a început să-mi pună întrebări la care nu am avut timp să-i răspund. Dintr-o dată s-au auzit o grămadă de focuri de blaster şi au apărut Han şi Chewie pe hol, venind spre noi, trăgând cu armele în spatele lor. Se părea că Han nu reuşise să convingă securitatea că nu exista nicio problemă şi tot mai mulţi gardieni se revărsau în zonă, după noi.

Prinţesa nu fu tocmai încântată de această veste, iar Han era chiar şi mai puţin încântat de prinţesă. Am putut vedea că amândoi s-au displăcut imediat unul pe celălalt. Dar nu au avut prea mult timp să-şi exprime opiniile. Eram prinşi într-o zonă de maximă securitate, cu paznicii care veneau spre noi dinspre singura ieşire.

Nu era un loc prea bun în care să te afli tocmai atunci.

Notarea 11

A trebuit să scurtez ultima notare pentru a-l înlocui pe Han, pentru o vreme, la comanda *Şoimului*. Şi, sincer să fiu, pentru că ajungeam la partea cea mai neplăcută – moartea lui Ben. Dar, pur şi simplu, trebuie să mă oţelesc şi să merg mai departe cu povestirea. În acest fel, pot încerca să înţeleg ceea ce simt.

Ei bine, Leia – mi-a cerut să nu-i mai spun *Prinţesă* pentru că urăşte chestiile formale – şi-a dat seama că am stricat lucrurile.

— Tu numeşti asta salvare? mă întrebă ea.

Presupun că ar fi trebuit să mă enerveze faptul că nu era ceva mai recunoscătoare; Han cu siguranţă fu iritat. La urma urmei, fusese condamnată la executare, iar noi făceam tot posibilul să o scoatem vie. Problema era că nu părea să existe vreo modalitate de a scăpa de trupele alea de şoc. Han se uită la mine după un plan; eu nu am avut la cine să mă uit. Şi nici nu aveam vreo idee.

Leia avea una, totuşi. Întotdeauna mi-am imaginat prinţesele ca fiind femei tinere răsfăţate, cu piele superbă, cu corp superb, cu taţi bogaţi şi creierul lăsat permanent pe liber. Dar Leia nu era aşa. Ei bine, nu, nu asta vreau să spun. Ea chiar *este* frumoasă, dar nu este răsfăţată sau alintată, şi creierul îi este, evident, *foarte* activ. Mi-a luat blasterul şi a făcut o gaură în peretele holului. Nu am ştiut de ce, până când nu mi-a explicat că pe acolo ieşea gunoiul şi, dacă gunoiul ieşea, puteam face şi noi asta. Părea destul de rezonabil, dar cu salvele de blaster care ardeau aerul dinspre soldaţi, aproape orice ar fi sunat destul de rezonabil în acel moment. Nu am avut de ales decât să o urmez înăuntru.

A urmat o cădere, apoi o apă groasă, plină cu gunoaie. Ceea ce nu era acolo – o uşă pe care să ieşim. Mirosul era îngrozitor şi nici nu voiam să mă gândesc la ceea ce ar fi putut să plutească în jurul nostru. Apa era aproape până la talie; cel puţin, *speram* că este apă. Atunci s-au înrăutăţit lucrurile. Era ceva viu acolo. Nu ştiu ce, pentru că, de fapt, nu l-am văzut deloc. Iluminatul era doar la un nivel scăzut, aşa că nu am văzut decât forme şi umbre. Dar, orice ar fi fost, era mare şi acvatic.

Şi, se pare, mânca aproape orice. Imperialii trebuie că foloseau creatura pentru a scăpa de deşeurile organice, ceea ce avea sens. Oricum, problema era că şi noi *eram* organici şi creatura venea după noi. Mai exact, după mine.

Tentaculele s-au înfăşurat brusc în jurul meu şi am fost tras sub apă. Am avut doar un mic avertisment pentru a-mi permite să trag în plămâni o cantitate suficientă de aer. Dar mi-am pierdut blasterul în timp ce eram smuls din picioare. Mai aveam sabia de lumină, dar era în interiorul armurii pe care o purtam şi nu credeam că monstrul îmi va permite să o scot. M-am luptat în apa întunecată şi murdară, încercând să mă eliberez şi să nu respir.

Recunosc că m-am speriat de moarte. Nu e nimic mai rău decât să lupţi cu ceva ce nu poţi vedea, mişcându-te lent pentru că eşti sub apă. Voiam să ţip şi nu puteam. Eram doar eu şi chestia aia, în întuneric. Atunci i-am simţit... *limba*, cred. Ceva care s-a frecat de armură şi apoi peste faţa mea. Voiam să vărs, dar eram prea ocupat să-mi ţin răsuflarea. Se simţea aspră, ca boabele de nisip pe piele. Şi apoi mi-a dat drumul. Nu ştiu de ce. Gândindu-mă mai bine, cel mai evident motiv ar fi pentru că mânca resturi. Mănânca deşeuri. Iar eu eram în viaţă, lovindu-l – destul de tare – şi mult mai cald decât mâncarea sa obişnuită. Poate că, pur şi simplu nu i-a plăcut gustul meu, aşa că mi-a dat drumul. M-am chinuit să mă ridic în picioare şi am inspirat adânc. Aproape că mi-aş fi dorit să nu o fi făcut, pentru că atunci mi-am dat seama cum miroseam şi era îngrozitor. Dar eram foarte bucuros să fiu în viaţă, aşa că nu-mi păsa cu adevărat. Apoi, deodată, am auzit sunet de motoare. Auzisem un zgomot în timp ce eram sub apă şi, probabil, îl auzise şi chestia aia, de asemenea. Poate că de aceea m-a lăsat să plec: ştia ce însemna zgomotul şi avea o cale de ieşire din cameră. La început nu am înţeles ce era.

Nu eram doar într-o ghenă de gunoi; căzuserăm într-un compactor de gunoi. Şi era gata să ne compacteze împreună cu gunoiul! Nu ştiu dacă Imperialii au făcut asta în mod deliberat sau dacă maşinăria rula pur şi simplu un program regulat. Oricum ar fi fost, norocul nostru se terminase. Pereţii se apropiau şi eram sortiţi să devenim mult mai subţiri. Am intrat cu toţii în panică şi am încercat să blocăm pereţii. Nu am avut noroc, normal. Lucrurile începeau să devină din nou foarte rele,

iar Han şi Leia schimbau insulte pe măsură ce zidurile se apropiau. Apoi, sună comunicatorul şi se auzi 3PO la celălalt capăt. El şi R2 avuseseră unele necazuri, dar nu aveam timp să mai lungim povestea. I-am ordonat lui R2 să închidă compactorul de gunoi şi apoi să ne deschidă uşa – repede!

A fost o uşurare incredibilă să ies de acolo. Miroseam respingător, bineînţeles, iar echipamentul de corp pe care Han şi cu mine încă le purtam pe sub armura albă era ud. Cumva – chiar şi după ce căzuse în ghena de gunoi – Leia reuşea să arate minunat. Se pare că Han era prea ocupat să se certe cu ea ca să mai observe asta.

Speram că vom avea o cale uşoară, fără evenimente, înapoi la *Şoim*. Dar trupele de şoc aveau alte idei. Ne-au urmărit din nou. Nu am avut de ales decât să fugim şi să încercăm să ajungem la navă din altă direcţie. Cumva, eu şi Leia ne-am despărţit de Han şi Chewie în timpul luptei şi a fugii. Dar cel puţin eram înarmaţi cu puşti blaster – ceea ce ne-a făcut să ne simţim ceva mai bine. Armura soldaţilor ar trebui să devieze salvele de blaster. De aceea le purtau. Numai că existau mai multe puncte slabe pe care să le poţi atinge dacă erai un ţintaş destul de bun. Articulaţiile, de exemplu, sau gâtul. Şi dacă ţinteai foarte bine, vizorul.

Majoritatea Imperialilor nu erau ţintaşi foarte buni. Poate pentru că erau obişnuiţi să adune lumea şi să o ucidă, ceea ce nu necesita prea multă pricepere. Le-a fost greu să tragă asupra noastră, pentru că ne-am ferit, am evitat şi am ripostat foarte mult. Eram un ţintaş destul de bun când eram acasă – când ai puţine de făcut, ai tendinţa să exersezi mult. Aşa că majoritatea soldaţilor pe care i-am lovit au rămas jos. Ce m-a surprins a fost că şi Leia era bună. Evident, exersase foarte mult.

Norocul nostru nu putea ţine prea mult, desigur. Mai devreme sau mai târziu ne-am fi lovit de cineva care chiar putea să tragă bine. Eu şi Leia ne-am strecurat pe sub o uşă şi blocat încuietoarea în spatele nostru, doar pentru a descoperi că ne-am blocat pe noi înşine în necazuri, în loc să scăpăm de ele. Eram în vârful unui puţ care ducea în adâncurile staţiei. Nu ştiu cât de adânc era, dar trebuiau să fi fost *kilometri*. Era o staţie foarte mare. Exista o uşă de cealaltă parte a puţului şi absolut nicio cale de a ajunge la ea. Era o rampă care putea fi extinsă peste puţ – cu condiţia să nu fi distrus deja comenzile, desigur.

Aşa că am rămas blocaţi şi soldaţii ştiau asta. Tot ce trebuiau să facă era să treacă de uşă şi să ne lichideze. Totuşi, nu voiam să intru în panică şi să o fac pe prinţesă să creadă că sunt un tâmpit. În schimb, m-am gândit la opţiunile pe care le aveam. Nu era nimic din care să pot face un pod, dar am văzut nişte conducte la aproximativ zece picioare deasupra locului în care ne aflam noi. Am *putea* fi capabili să ne balansăm peste puţ. Aveam la centură mai multe articole care erau de folos în fermă, unul dintre acestea fiind o bobină de cablu. Era foarte rezistentă, pentru că nu ştiai niciodată când trebuia să scoţi un droid blocat dintr-un bazin de umiditate sau ceva de genul ăsta. Şi avea un cârlig mic la capăt, care îi permitea să se prindă şi să se fixeze. Aşa că l-am scos şi l-am aruncat peste ţeava de deasupra noastră. A făcut clic şi s-a prins.

— Ţine-te bine! i-am spus lui Leia.

A înţeles ce făceam şi m-a apucat strâns. Mi-am dorit să am mai mult timp la dispoziţie ca să apreciez acea strângere în braţe, dar apoi m-a sărutat brusc.

— Pentru noroc! mi-a explicat ea.

Ei bine, cu siguranţă aveam nevoie de tot norocul pe care îl puteam obţine. Atingerea buzelor ei m-a ars pe obraz şi am inspirat adânc, apoi ne-am lansat peste puţ. Am reuşit, chiar dacă aterizarea mea a fost un pic exitantă. Apoi Leia a deschis uşa şi ne-am îndreptat spre navă. Imperialii încă nu trecuseră de uşa îndepărtată, aşa că nu ştiau că am ajuns de cealaltă parte. Eram preocupat în sinea mea în timp ce alergam cu prinţesa. *Mă sărutase!* Bine, fusese doar pe obraz, dar ea era singura femeie care mă sărutase vreodată. A, şi mătuşa Beru pe când eram copil, dar rudele nu contează. Asta m-a făcut să mă simt atât de bine. Prinţesa începea să mă placă! Şi eu eram nebun după ea, desigur. Nu am cunoscut niciodată pe cineva ca ea. Leia era atât de directă, atât de sigură că ceea ce făcea era corect. Nu-şi vedea rangul ca pe ceva care îi dădea drepturi, ci ca pe ceva care îi oferea oportunităţi. Nu puteai decât să o admiri. Ei bine, *eu* nu puteam decât să o admir, oricum ai lua-o.

Han nu putea înţelege de ce lupta ea pentru Rebeli. Era bogată! El spunea că ceea ce este important în viaţă sunt banii şi asta e tot ce îşi doreşte. Poate că asta crede el, dar nu şi eu. Cred că Han Solo este mai mult decât vrea să vadă lumea la el. Oh, cu siguranţă îl interesează banii, dar eu nu cred că e atât de

egoist pe cât pretinde că este. Nu putea fi atât de superficial.

Aş putea, la fel de bine, să recunosc că vorbesc atât de mult despre asta doar pentru că nu prea vreau să vorbesc despre ceea ce s-a întâmplat în continuare. Dar nu pot să o evit la nesfârşit, oricât de dureros ar fi. Aşa că voi respira adânc şi voi merge mai departe...

Am ajuns înapoi la cala de andocare cam în acelaşi timp cu Han şi Chewie. Droizii erau şi ei acolo, dar Ben nu se întorsese încă. Han şi Chewie au fugit spre *Şoim*. Leia, desigur, se uita la el aşa cum am făcut-o eu atunci când l-am văzut pentru prima dată.

— Aţi venit aici în asta? ne întrebă ea. Sunteţi mai curajoşi decât credeam.

Îmi dădusem seama deja şi am încercat să-i explic că Han făcuse în *mod deliberat* ca nava să arate de parcă ar fi fost o vechitură. În felul acesta, când *Şoimul* zbura pe sub nasul Imperialilor, ar fi avut o surpriză totală. Nu am ajuns prea departe cu explicaţia pentru că am simţit brusc un fior rece, până în oase. M-am întors. Şocat, l-am văzut pe Ben cu sabia de lumină activată. Adversarul său era un personaj pe care nu îl voi uita niciodată. Purta armură neagră şi mantie lungă şi neagră. Era mai înalt cu un cap decât Ben şi, evident, extrem de puternic. Cu toate astea, Ben îi făcea faţă fără prea mult efort.

Ben trebuie să fi avut probleme în timp ce sabota raza de tractare. Ne-a văzut în timp ce lupta şi a dat din cap pentru a ne spune că a sabotat-o. Puteam pleca. Doar că nu-l puteam abandona pe Ben, desigur.

Cel cu care se lupta nu putea fi decât o singură persoană. Mi-am dat seama abia acum că Ben îl simţise de când aterizasem. Trebuia să fie Darth Vader, omul care îmi ucisese tatăl. M-am uitat fix la el cu ură şi dispreţ – fără să-mi pese de ceea ce spusese Ben despre astfel de emoţii care te deschideau spre partea întunecată a Forţei. Mi-am dorit din tot sufletul ca Ben să-l omoare.

Şi Ben ştia asta. Mi-am dat seama. Mă putea simţi prin Forţă. Atunci a făcut cel mai incredibil, cel mai *idiot* lucru pe care l-ar fi putut face. S-a desprins de Vader şi i-a spus câteva cuvinte. Apoi a ridicat sabia – nu pentru a lupta, ci ca un fel de salut batjocoritor. Nu mi-a venit să cred! Ben câştiga şi apoi, pur şi simplu, a renunţat! Vader profită de mişcarea lui Ben, desigur.

Fără să facă ceva la fel de nobil sau idealistic, cum ar fi să salute înapoi, îşi coborî sabia peste cap şi o trecu prin Ben. Cel puţin asta *ar fi trebuit* să se întâmple. Ar fi trebuit să fie două bucăţi din Ben, tăiate aproape pe mijloc, întinse pe punte. În schimb, a fost doar foşnetul mantiei sale căzând pe punte. Nu am înţeles-o atunci şi nu o înţeleg nici acum. Cumva, corpul lui Ben *dispăruse*, pur şi simplu. Vader câştigase lupta, dar nu o putea demonstra decât cu mantia lui Ben şi sabia dezactivată ce se rostogolea pe punte.

Nu conta. Ben era *mort*. Pur şi simplu am înnebunit. Chiar atunci şi acolo, tot ce voiam să fac era să-l atac pe Vader şi să-l ucid. Voiam doar să mă reped la el şi să-l tai pe Vader, bucată cu bucată. Asta, în ciuda trupelor care apăruseră şi trăgeau asupra noastră. Păreau, cumva, lipsite de importanţă. Nu mi-a trecut prin minte că ar fi putut să mă ucidă.

Doar două lucruri m-au împiedicat să mă sinucid. În primul rând, *Şoimul* era gata de plecare, iar Han şi Leia erau în el. Nu aveau de gând să mă lase să rămân în urmă şi să mor. M-am luptat să nu mă mai gândesc la ei, ca să îl răzbun pe Ben, dar eram încă destul de întreg la minte ca să nu vreau să-i rănesc.

Şi atunci s-a întâmplat. Am auzit vocea lui Ben, încet, în ureche, la fel de clar cum auzisem vreodată vocea oricui altcuiva în viaţa mea.

— Fugi, Luke, fugi! ordonă el.

Nici măcar nu m-am gândit la asta atunci. Dar dacă Ben voia să plec, aş face-o. M-am întors şi m-am năpustit în navă. Han o ridică şi se îndreptă spre ieşire înainte să pot chiar să mă aşez. Din fericire, uşile se deschideau automat când te apropiai de ele şi, astfel, se deschiseră când se apropie *Şoimul*. Ben sabotase într-adevăr raza de tractare şi astfel am putut să plecăm. Aveam acum un nou pasager – Prinţesa Leia Organa. Dar am lăsat o datorie în urmă.

De ce?

De ce, când ar fi putut câştiga, l-a lăsat pe Vader să-l omoare? Nu am putut să înţeleg. Nu avea absolut niciun sens pentru mine. Dacă ar fi făcut-o pentru a-l opri pe Vader să ajungă la noi, poate că aş fi putut accepta asta. Ben dându-şi viaţa ca să scăpăm noi – da, ar fi fost ceva eroic. Dar nu era asta. Ar fi putut să-l omoare pe Vader, eram sigur de asta. *Dar nu a făcut-o*. De ce?

Ben trebuia să aibă aproape la fel de multe motive să-l urască pe Vader ca şi mine. Vader îl ucisese pe tatăl meu, cel mai bun prieten al lui. Vader i-a trădat pe Jedi şi i-a omorât. Vader lucra pentru Împărat, un om rău care îi victimiza pe cei slabi şi neajutoraţi. Şi tot Vader, am aflat de la Leia, era cel care îi comandase de soldaţii de pe Tatooine care mi-au ucis unchiul şi mătuşa. Totul se învârtea în jurul lui Vader. Deci, de ce nu l-a ucis Ben?

Leia îmi spune că Jedi lucrează în moduri misterioase. Dar nu o înţeleg. Este destul de rău că Ben a murit, dar să nu ştiu *de ce* a murit, asta este şi mai rău.

Căci... *e* mort, nu? Sunt sigur că i-am auzit vocea acolo, în hangar. Ştiu că mi-a vorbit *după* ce a fost ucis. Şi asta nu are niciun sens.

A, am auzit poveşti şi legende despre spirite, oameni care se întorc după ce mor. Dar Ben cu siguranţă nu văzuse spiritele miliardelor de oameni care au murit pe Alderaan. El le-a *simţit* moartea ca pe o mare tulburare în Forţă.

Eu nu am simţit nimic când a murit Ben. Nimic fizic, adică. Mi-a rănit inima. Dar dacă sunt atât de puternic în Forţă cum pretinde Ben, nu ar fi trebuit să-l simt când a murit?

Ben, *de ce* ai făcut-o?

Cum voi putea merge mai departe fără tine?

Notarea 12

Lucrurile se mişcă atât de repede! Nu am timp să gândesc totul, dar viaţa mea s-a schimbat atât de drastic în ultimele zile încât, cu siguranţă, nu mai sunt aceeaşi persoană care am fost. Trebuie să mă adaptez repede, să-mi schimb credinţele şi obiectivele şi să lupt încontinuu doar pentru a rămâne în viaţă. Despre un singur lucru nu mai există nicio îndoială: acum fac parte din Rebeliune. Bănuiesc că ştiam asta atunci când mi-am văzut unchiul şi mătuşa morţi pe Tatooine. Trebuia să lupt împotriva oricui putea face astfel de lucruri. Dar acum sunt un Rebel *oficial*, pentru că am ajuns la Alianţa Rebelilor, aici, pe a patra lună a lui Yavin.

Îmi e greu să-mi imaginez o lume mai puţin asemănătoare cu Tatooine. Acolo, oriunde te uiţi, este deşert, cu câte un oraş mic ici şi colo. Este o luptă continuă pentru a extrage apa de care avem nevoie din aerul aproape uscat. Luna asta, însă, este o pădure vastă şi luxuriantă. În loc de maroniul sumbru şi albul ars, planeta este o plină de verdeaţă şi viaţă. Am mai auzit de astfel de lumi, dar chiar să stau pe una dintre ele... Asta este prima mea planetă extraterestră! Bine, din punct de vedere tehnic, este doar o lună a marelui gigant gazos Yavin. Dar este mult mai minunată decât Tatooine. Acum nu mai locuieşte prea multă lume aici. Mai există doar ruinele vaste ale unor civilizaţii vechi, iar Rebeliunea o preluase pe una dintre ele ca să-i fie bază. Singura problemă era că Imperiul ştia acum că suntem aici.

Mai bine aş începe de unde am rămas înainte, pentru a explica cum trebuie.

Ne-am îndepărtat de Steaua Morţii – aşa numeau Imperialii staţia aia spaţială gigantică a lor – doar pentru a fi atacaţi de navele de luptă TIE. În mod firesc, însă, *Şoimul Mileniului* era echipat cu armament. Han luă turela de sus, iar eu pe cea de jos, în timp ce Chewie pilota. Şi apoi au urmat unele dintre cele mai intense minute din viaţa mea. Una era să practici tragerea la ţintă sau să tragi în şobolani womp de pe un T-16, dar era ceva *foarte* diferit să tragi în cineva care poate riposta. Navele TIE au atacat rapid şi dur. Han şi cu mine am continuat să tragem în timp ce Chewie îi evita cât de bine putea.

La început nu m-am descurcat prea bine, dar apoi am reuşit. În cele din urmă, Han şi cu mine le-am distrus pe toate, iar *Şoimul* scăpă în hiperspaţiu! Atunci am aflat, în cele din urmă, ce se întâmplase. S-a dovedit că Leia era în spatele multor evenimentele. Era Senator Imperial şi auzise destule ca să fie îngrozită de ceea ce făcea Împăratul. Ne-a spus mie şi lui Han un întreg şir de lucruri cumplite – de la arestări aleatorii şi bătăi, până la distrugerea Alderaanului.

Leia decisese să se alăture Rebeliunii şi devenise repede unul dintre liderii ei de top. E foarte puternică şi, evident, acum îşi lasase deoparte propria durere pentru că avea o treabă de făcut. Încercam să fac şi eu la fel. Nu era timp să-mi plâng morţii când existau atât de multe fiinţe care ar putea să li se alăture dacă nu ne făceam treaba.

În fine, Leia aflase despre Steaua Morţii. Un agent Rebel reuşise să obţină planurile complete, pe care Leia le ducea spre baza Rebelilor atunci când Darth Vader şi oamenii lui au interceptat-o. A ascuns planurile în R2, împreună cu mesajul către Ben. Apoi droizii au scăpat, dar ea a fost capturată. Nu ne-a spus ce s-a întâmplat în continuare, cu excepţia faptului că Marele Moff Tarkin, care comanda Steaua Morţii, distrusese Alderaanul ca un avertisment.

Acum venea spre baza Rebelă, sperând să termine cu Rebeliunea. Şi chiar o putea face. Leia ne spuse că Steaua Morţii este aproape de neoprit.

Şi pe acel *aproape* trebuia să ne bazăm noi. Leia îşi dăduse seama că Vader lăsase *Şoimul* să scape, după ce ascunsese o baliză de localizare la bordul lui. Deci, trebuie că ştia deja unde suntem. De aceea am putut să scăpăm *atât de uşor*. Atunci nu mi se păruse deloc uşor.

Dar ce şanse aveam să putem ataca staţia aceea uriaşă plină cu soldaţi şi să scăpăm cu viaţă? Cred că singurul lucru la care Vader nu s-a aşteptat a fost să o salvăm pe prinţesă. Şi să-l aducem pe Ben pe Steaua Morţii pentru a fi ucis…

Nu. Mai bine să nu mă gândesc la asta acum. Înapoi la subiect.

Ne-am îndreptat către baza Rebelilor, ştiind că Steaua Morţii era chiar în urma noastră. Era pe drum. Asta nu era doar o bănuială a lui Leia, deoarece câteva nave de cercetare ne-au raportat că se apropia. Din păcate, nu exista nicio cale ca luna

să poată fi evacuată înainte de sosirea lor, deci nu aveam de ales şi trebuia să stăm şi să luptăm. Majoritatea dintre noi, adică. Han decise să nu se implice. Ne-a spus că era aici doar pentru bani, pe care se pare că îi datora unui gangster Hutt de pe Tatooine pe nume Jabba. Leia s-a asigurat că este plătit, dar mi-am dau seama că era chiar mai rănită decât mine. Am încercat să vorbesc cu el, pentru a-l determina să vadă că Rebeliunea merita să luptăm şi chiar să murim pentru ea. Imperiul trebuia răsturnat. Han doar râse şi clătină din cap. Ştia că sunt un idealist, îmi spuse el, dar nu ăsta era stilul lui. Nu-i păsa cu adevărat cine conducea. El avea treaba lui de făcut şi să-şi câştige existenţa. Îşi lua banii şi pleca. Chewie părea să fie mai puţin hotărât decât Han, dar amândoi se deciseseră să plece. Wookiee sunt loiali. Trebuie să recunosc că eram dezamăgit de Han. Chiar am crezut că era deasupra unei simple lăcomii. Nu, încă mai cred asta. Lăcomia doar copleşeşte restul firii lui. Nu înţeleg cu adevărat, dar nu sunt în pielea lui Han. Poate că dacă aş fi crescut ca el, la limita subzistenţei tot timpul, aş fi preţuit mai mult banii. Nu ştiu trecutul lui Han – nu prea vorbeşte despre asta – dar sunt destul de sigur că a trăit o viaţă periculoasă şi neliniştită. Poate că pentru el, ăsta era cursul logic de acţiune. Mi-ar placea cred asta. Totuşi aş vrea şi mai mult să cred că ar putea lupta pentru ceva mai valoros decât nişte bani. Ne spune că suntem cu toţii fraieri pentru că vrem să luptăm cu Imperiul. Că nu avem nicio şansă. Că ne irosim vieţile pentru nimic.

Şi poate că are dreptate – parţial. *Am putea* muri cu toţii în lupta asta. Imperiul, la urma urmei, are mult mai multe resurse decât Rebeliunea. Şi au arma supremă, Steaua Morţii. Deci, da, va fi greu şi poate că vom muri cu toţii. Dar, chiar dacă o facem, va fi totul degeaba, aşa cum susţine Han? Nu cred. Ştiu doar pentru ce lupt. Pentru Ben, şi unchiul Owen, şi mătuşa Beru şi toată lumea de pe Alderaan. Pentru părinţii mei. Pentru acei Jawa ucişi şi pentru toţi ceilalţi pe care Imperialii stau cu piciorul, de parcă viaţa lor nu ar valora nimic. Pentru că nu este adevărat.

Toate vieţile merită trăite. Şi, dacă mă întrebaţi, merită să lupţi pentru a te asigura că nu vor mai fi un alt Alderaan, sau Ben, sau Jawa care vor muri doar pentru că aşa spune Imperiul. Deci, nu cred că este degeaba. Cred că este o luptă care merită

dusă. Şi dacă trebuie, să mori în ea. Nu-mi place ideea de a muri, desigur. Mai ales nu acum, când unele dintre visele mele au început să se împlinească. În sfârşit sunt aici, pe o planeta îndepărtată, sub stele extraterestre. Fac ceva bun, lupt pentru o cauză şi cred că Leia mă place foarte mult. Poate nu sunt genul de tip care ajunge să se însoare cu o prinţesă. Dar ştiu că am norocul să fiu prietenul uneia. În ciuda rădăcinilor ei nobile, Leia nu îşi dă aere. E gata să lupte şi să moară ca toţi ceilalţi. Şi chiar l-am auzit pe unul dintre medici spunând că a fost torturată pe Steaua Morţii. Ea nu ne-a suflat niciun cuvânt despre asta şi nici nu a lăsat ca asta să o încetinească. E cu adevărat remarcabilă şi mă bucur că sunt prietenul ei. Şi partea bună este că şi ea simte la fel pentru mine.

E foarte ciudat. În ciuda tuturor diferenţelor noastre, simt că am cunoscut-o toată viaţa mea. Sau ar fi trebuit să o cunosc. Poate că este Forţa sau dorinţa, dar nu m-am simţit niciodată la fel de aproape de nimeni altcineva cum m-am simţit de Ben… şi Han… şi Leia. Acum Ben e mort, iar Han se pregăteşte să plece, cât încă mai poate. Mai suntem doar Leia şi cu mine împotriva Imperiului. Dar, cumva, mi se pare că avem şanse destul de mari. Desigur, nu suntem doar noi doi. Mai există o mulţime de alţi Rebeli şi unul dintre ei este chiar Biggs! Nu mi-a venit să cred când ne-am întâlnit din nou. Era atât de grozav să-l revăd. Dar şi un şoc puternic. Adică, ştiam că vrea să i se alăture Rebeliunii, dar habar n-am avut că va reuşi şi că va ajunge aici. Asta aproape compensează plecarea lui Han.

Desigur, Biggs fu cel cu adevărat surprins. Se aşteptase să fiu pe Tatooine, încă trăgând în şobolani womp şi imaginându-mi tot felul de bătălii spaţiale. Ei bine, aveam nişte poveşti să-i spun! După bătălie, vom merge să sărbătorim reuniunea şi să ne spunem unul celuilalt aventurile. Super! Nu-mi vine să cred că am propriile poveşti de spus. Poveşti care nu îl vor plictisi.

Ah, e minunat. Biggs şi Luke – împreună din nou!

Mă oferisem deja voluntar pentru luptă, dar tot a trebuit să trec un test pe un simulator de zbor înainte să mă lase să pilotez o navă de luptă. Şi Biggs a fost la conducerea testului. Cred că l-a făcut extrem de dificil, ca să mă pregătească pentru lupta reală. A rulat o simulare de luptă completă, cu forţe G mari. A fost nebunesc! Erau atât de mulţi atacatori care veneau peste mine, încât nu i-am putut doborî pe toţi. Aşa că imaginaţi-

vă cum m-am simţit atunci când Biggs i-a arătat rezultatele testelor comandantului Willard care era şi Liderul Roşu. Da, eram destul de nervos. Lider Roşu s-a apropiat de mine şi mi-a spus că am fost ucis doar de două ori. De două ori! Asta nu suna prea liniştitor. Dar apoi mi-a explicat că m-am descurcat bine – luând în considerare faptul că Biggs aruncase împotriva mea o întreagă flotă!

Voi primi o navă. Şi partenerul meu de formaţie ar fi nimeni altul decât Biggs. M-am simţit atât de minunat să fac echipă cu el şi să ştiu că Biggs şi cu mine vom fi acolo, sus, împreună. Nu mă pot gândi la mulţi oameni alături de care aş prefera să lupt, în afară de Biggs. Ne ştiam de atâta timp. Când a plecat la Academie, chiar am început să simt că viaţa trecea pe lângă mine. Acum eram din nou împreună – ei bine, galaxia ar face dine să se păzească!

A fost amuzant când i l-am prezentat pe Biggs lui Leia. S-a făcut tot roşu şi s-a bâlbâit, încercând să spună *Alteţa Voastră* fără să se facă de râs. Nu m-am putut abţine să nu rânjesc. Cred că era ciudat să întâlneşti o prinţesă pentru prima dată. Şi eu am fost destul de nervos.

Dar, înapoi la subiect. Han se înşela şi despre altceva. Chiar *avem* o şansă împotriva Stelei Morţii. Nu este o şansă foarte mare, dar este singura pe care o aveam. Se părea că staţia era, practic, indestructibilă... cu excepţia unei mici slăbiciuni. Arma pe care o folosea pentru a distruge planetele degaja o cantitate imensă de căldură care trebuia forţată să iasă din satelit. Şi exista doar o singură gură de aerisire pentru asta. Tehnicienii au descoperit că, dacă acel orificiu de evacuare termică era blocat, căldura generată va rămâne în interiorul Stelei Morţii şi va îi suprasolicita sistemele în câteva secunde.

Buuum!

Dacă putem închide gura de evacuare. Problema era că gura era foarte mică şi se afla într-un canion artificial, fiind păzită de armament greu. Majoritatea piloţilor care se oferiseră voluntari pentru luptă erau convinşi că era o ţintă imposibilă. Eu nu eram atât de sigur. Da, era mică, dar nu cu mult mai mică decât un şobolan womp, iar Biggs şi cu mine îi puteam nimeri de pe speederele noastre fără prea mari probleme. Mulţi dintre ceilalţi piloţi credeau că sunt nebun, că era o lovitură pe care nu o putea realiza nimeni. Aşa vorbeau doar cei înfrânţi. *Trebuiau*

să creadă că e posibil. Altfel luna va fi doar resturi după sosirea Stelei Morţii.

Sunt în Aripa Roşie, împreună cu Biggs. El e la fel de convins ca şi mine că o putem face. Cred că o parte din încrederea noastră atinge şi restul escadrilei, cel puţin. Trebuie să putem să o scoatem la capăt.

Încă un lucru bun – nu eram complet singur în X-interceptorul meu. Avem nevoie droizi care să ne ajute să pilotăm şi să conducem nava şi mie mi s-a atribuit R2-D2. Unii dintre tehnicieni au comentat că este ponosit şi că au câteva modele mai bune. Dar nu voiam să merg cu nimeni altcineva. Eu şi R2 am trecut prin multe împreună, iar acest atac asupra Stelei Morţii va fi doar o altă aventură comună.

Este aproape timpul să decolăm. Asta ar putea fi ultima mea notare. Aş putea muri în raidul ăsta. Dacă voi muri, poate că această înregistrare va supravieţui, deci cineva, într-o zi, ar putea şti ce am simţit despre tot ceea ce s-a întâmplat.

Forţa să fie cu noi toţi.

Notarea 13

Nu-mi vine să cred că s-a terminat! Sunt absolut epuizat fizic şi emoţional. Dar s-a terminat, iar Alianţa este în siguranţă. Numai că au fost multe pierderi… Aceste ultime câteva ore au fost cele mai intense din întreaga mea viaţă – un vârtej de acţiune şi emoţii.

Steaua Morţii ajunsese în sistemul Yavin tocmai când eram gata să decolăm. Toate X-interceproarele noastre au decolat şi ne-am îndreptat spre spaţiu. E bine că nu ne-am gândit prea mult la asta. Steaua Morţii nu era foarte manevrabilă, dar nici nu trebuia să fie. Având în vedere volumul ei, am fi putut să tragem în ea zile întregi şi să nu lovim niciodată ceva vital, în timp ce ei ar putea distruge Yavin şi toate lunile sale în câteva minute. În plus, aveau nave de luptă TIE care să ne ţină ocupaţi. Le-au lansat în mai multe valuri, care au venit să ne intercepteze înainte să ajungem la Steaua Mortii. Ne aşteptam la asta, desigur. Grupul meu, Escadrila Roşie, era desemnat să-i ţină ocupaţi. Escadrila Albastră, Y-interceptoarele, urmau să atace gura de evacuare. Aveau armament mai puternic şi şanse mai mari să lovească ţinta.

Leia îmi dădu un sărut pentru noroc înainte să plec.

Han, aproape gata să plece, îmi spusese: *Forţa să fie cu tine*. Nu că ar fi crezut în ea, dar era evident că voia să-mi spună mai mult decât un *Adio, puştiule*.

3PO îi spusese lui R2 să se întoarcă întreg. Toţi prietenii noştri se gândeau la noi, chiar dacă nu puteau fi acolo sus, cu noi.

Şi apoi a început bătălia. Nu-mi amintesc toate detaliile pentru că a fost mare agitaţie. Navele TIE au tăbărât pe noi, trăgând cu tunurile. R2 continuă să traseze şi să refacă cursul şi urmări îndeaproape sistemele navei. Am zburat şi am tras. Biggs era aproape de mine şi ştiu că ne-am salvat vieţile unul altuia cel puţin o dată în timpul luptei. Nu sunt sigur exact câte nave TIE am nimerit. Am fost lovit o dată, dar nu a fost prea rău, iar R2 a remediat problema destul de repede. Totuşi, Imperialii lansau tot mai multe nave TIE. Câte aveau pe staţie? Nu exista nicio modalitate de a afla, dar păreau să aibă o cantitate nesfârşită! Desigur, era normal să fie mai multe nave TIE decât

X-interceptoarele, dar nu m-am putut abţine să mă întreb cu ce ne confruntam. Singurul lucru pe care îl ştiam era acela: cu cât era mai lungă bătălia, cu atât era mai probabil să pierdem.

Escadrila Albastră a trecut la atac, în timp ce noi îi acopeream. Nu ne-a fost uşor între navele TIE şi turnurile de arme ale Stelei Morţii, dar am făcut tot posibilul. Toată lumea era zguduită de explozii în timp ce Y-interceptoarele atacau. Au pornit computerele pentru ţintire şi au intrat în canion. Restul am trecut pe deasupra lor, trăgând alternativ în TIE şi în armele de dedesubt. Era un haos total, cu explozii peste tot. Dar, oricât de mulţi am fi doborât, apăreau întotdeauna şi mai mulţi.

Escadrila Albastră avea şi ea probleme. Canionul era lung, dar îngust. Unul din ei se izbi de zid şi căzu în flăcări. Un altul fu lovit de arme. Dar liderul lor reuşi să lanseze torpilele. Şi rată. După atâta muncă, a ratat. Au explodat inofensiv, cam în aceeaşi secundă în care tunurile l-au nimerit pe lider. Şi apoi au mai rămas doar resturile Escadrilei Roşii, care ne-am învârtit cât de repede am putut, intrând din nou în luptă. Nu aveam altă opţiune, decât să încercăm din nou. Nu aveam torpile foarte puternice – dar, teoretic, o salvă bună ar fi putut distruge gura de evacuare. Teoretic.

Liderul Roşu şi încă doi au intrat în canion. Biggs, Wedge şi cu mine trebuia să-i acoperim. Ne-am aruncat împreună spre canion, încercând să evităm salvele ce veneau de jos. Dacă am ajunge suficient de jos, nu ar mai putea trage. Desigur, ar fi trebuit practic să răzuim vopseaua de pe Steaua Morţii pentru a ajunge atât de jos, dar Biggs şi cu mine am făcut unele mai rele pe Tatooine. Ne-am asumat nişte riscuri nebuneşti în copilărie, iar experienţa începea să dea roade. Era fel ca atunci când împuşcam şobolani, chiar dacă acum şobolanii ripostau. Am mai primit o lovitură minoră, dar R2 a reuşit să redirecţioneze sistemele. Un stabilizator mi s-a desprinse, dar droidul a reuşit să-l pună din nou în funcţiune. Apoi a început atacul. Zburând jos şi trăgând ca nebunii, Biggs, Wedge şi cu mine l-am acoperit pe Liderul Roşu. Dar nu am fost suficient de buni pentru a opri totul. Una dintre navele noastre fu doborâtă, apoi a doua. Liderul Roşu îşi lansă torpilele, dar rată şi el. Poate că Han avusese dreptate. Poate că era ceva imposibil. Liderul Roşu fu doborât în flăcări şi am rămas doar noi trei. Şi trei inamici TIE, inclusiv unul care zbura ca şi cum ar fi pilotat de un demon.

Eram aproape sigur că era unul şi că se numea Darth Vader.

Puteam simţi ceva ciudat, ca o tulburare în Forţă. Semăna cu tulburarea pe care o simţisem mai devreme în Steaua Morţii, când Vader îl lovise pe Ben. Simţeam un mare rău. Nu îl simţisem pe Ben murind, dar simţisem această umbră întunecată din Forţă. Aşa că eram destul de sigur că pilotul cu care ne confruntam era Vader. Şi voiam să-l ucid. Dar nu suficient de mult pentru a pune în pericol misiunea. Acum, era mai important să oprim Steaua Morţii. Am inspirat adânc şi m-am decis.

— Intrăm, le-am spus lui Wedge şi Biggs.

Nici nu mi-a trecut prin cap decât mai târziu că amândoi erau mai în vârstă decât mine şi că ei erau cei care ar fi trebuit să ia acea decizie, nu eu. Dar amândoi au acceptat-o de parcă ar fi vrut ca eu să preiau conducerea. Apoi am intrat, cu Biggs şi Wedge acoperindu-mă. Acum trebuia să mă concentrez cu adevărat asupra zborului. Canionul abia era mai lat decât vârfurile aripilor mele şi orice greşeală ne-ar fi putut duce într-unul dintre ziduri sau turnuri. Iar stabilizatorul mi s-a desprins din nou. R2 acţionă imediat, dar, pentru o secundă, am fost sigur că suntem pierduţi. M-am luptat cu comenzile pentru a menţine nava pe curs şi am reuşit cumva. Tremuratul s-a oprit şi nu mai trebuia să-mi fac griji decât pentru turnuri şi navele TIE. Biggs şi Wedge l-au nimerit pe unul dintre ei, dar liderul lor îmi era acum pe urme, manevrând pentru a obţine o lovitură clară asupra mea. A trebuit să mă concentrez pe zbor. Nu am putut să ripostez. Apoi Wedge fu lovit şi a trebuit să se retragă. Liderul advers venea repede. Biggs încercă să-l oprească, dar nu reuşi.

Am văzut o altă explozie. Era Biggs. Când i-am văzut nava izbucnind în flăcări, am intrat într-un şoc complet. Mi-am dat seama că nu mai aveam nicio legătură cu Tatooine. Mai întâi i-am pierdut pe unchiul Owen şi pe mătuşa Beru, apoi pe Ben şi acum pe Biggs. Cel mai vechi şi cel mai bun prieten al meu dispăruse. Eu şi Biggs am zburat împreună pe muchie de cuţit de atâtea ori, încât cred că nu mi-am dat niciodată seama că ar putea fi rănit vreunul dintre noi – sau chiar ucis. De câte ori nu ne-am împins norocul la limita absolută? Am încercat cu disperare să mă concentrez la zborul meu şi la cei de pe urma mea, dar nu am putut să nu mă gândesc la toate astea.

Chiar înainte să plece la Academie, Biggs decisese să

construiască un T-16. Din resturi. Mi-a spus că un pilot adevărat ar trebui să cunoască şi ultimul detaliu despre nava sa şi cum funcţionează. Ce modalitate mai bună de a învăţa decât să-ţi construieşti singur nava? A vrut să-l ajut, dar nu prea mi-a plăcut ideea. În niciun caz nu va fi capabil să-şi construiască propria navă. I-am dat câte o mână de ajutor ocazional, dar de cele mai multe ori l-am urmărit doar în acţiune. Era atât de consumat de munca sa, încât uneori nici nu ştia că eram acolo. Biggs era un mecanic bun, îndemânatic cu torţa şi cleştele. Mecanicii buni pot repara şi întreţine navele. Ceea ce nu şi-a dat seama Biggs a fost că era nevoie de un mecanic foarte bun pentru *a construi* o navă. A recunoscut că produsul său final era cam nefinisat, dar a insistat că putea să se întreacă cu oricine avea un T-16. Nu m-am putut abţine atunci când a spus asta. Am râs foarte tare. Chiar în faţa lui. Acum ştiu că nu m-a impresionat prea mult *Şoimul Mileniului* atunci când l-am văzut pentru prima dată, dar s-a dovedit a fi o navă foarte bună. Asta pentru că Han a făcut-o în mod deliberat să arate ca o vechitură. Nava lui Biggs, pe de altă parte, arătase ca o vechitură, pentru că exact asta era. Nu era o deghizare, ci era cu adevărat o grămadă de resturi.

Ei bine, Biggs nu a fost prea mulţumit de râsul meu. A fost furios cum nu l-am mai văzut vreodată. Dacă nu am fi fost prieteni buni, cine ştie ce mi-ar fi făcut. Şi-a repetat lauda şi m-a provocat să zbor cu el. Nu mă temeam că mă va lăsa în urmă cu chestia aia, aşa că i-am acceptat provocarea. M-am gândit să mă distrez puţin.

Ceea ce s-a întâmplat în continuare, cu siguranţă nu a fost ceea ce am avut eu în minte. Am crezut că vom face un zbor lejer prin canion. Din moment ce Biggs încă nu zburase cu creaţia sa, m-am gândit că o să vrea să o testeze mai întâi. Să-i înţeleagă comenzile, să vadă cât de sensibil răspundeau. Dar când Biggs ieşi din hangar fără niciun cuvânt, mi-am dat seama cum m-am înşelat. Încă era supărat şi avea ceva de dovedit.

— Bine, Darklighter, s-a făcut, am spus cu voce tare, deşi nu m-a putut auzi.

Fiorul zborului m-a copleşit în timp ce îl urmăream. Mi-ar fi trebuit treizeci de secunde să prind acel T-16 dacă îl pilota oricine altcineva decât Biggs. Îl vedeam cum se leagănă şi tremură de parcă era gata să se desfacă în bucăţi. Orice alt pilot

ar fi fost obligat să încetinească pentru a menţine controlul. Dar nu Biggs. Era atât de bun, încât chiar accelera. După aproximativ cinci minute de urmărire, l-am prins, în sfârşit. În timp ce veneam lângă el şi eram pe punctul de a-l felicita pentru performanţa sa, căzu ceva mic şi metalic de pe fundul navei lui. Două secunde mai târziu, căzu ceva mare. Ceva foarte mare. Înainte să pot să-mi dau seama că îi cedase fundul şi îi dispăruse motorul, nava lui Biggs se prăbuşi.

Trebuie să se fi rostogolit de cel puţin cinci ori. Când s-a oprit în cele din urmă, norul de praf era atât de mare încât nu am putut vedea nimic. N-am putut decât să-i strig numele iar şi iar. Dar de fiecare dată când strigam *Biggs!* nu era decât o tăcere asurzitoare. Când s-a domolit praful, în cele din urmă, am putut vedea că nu era pe scaunul pilotului. Oare căzuse după prima rostogolire? Era îngropat sub epavă?

Atunci am fost atacat din spate. Am crezut că sărise pe mine un dragon krayt. Dar dragonii krayt nu râd. Şi nici nu ştiu că mă cheamă Luke. M-am întors şi era Biggs! Şi râdea! Râdea atât de tare, încât avea lacrimi în ochi. Dar era *întreg!* Se uita la speederul naufragiat şi se distra de minune. Eram uimit. Cum a putut trece printr-un astfel de accident, să iasă nevătămat şi să găsească totul atât de amuzant, nu voi şti niciodată.

Dar apoi mintea mea reveni în prezent. Eram în X-interceptor şi Biggs nu mai râdea după accidentul ăsta. Mi-am reamintit că va trebui să-mi plâng prietenul mai târziu. Acum aveam probleme reale. Gura de evacuare se apropia repede, dar liderul TIE venea şi mai repede. Nu aveam să reuşesc.

Nu mai erau alte nave de luptă, aşa că ştiam că sunt pierdut. Puteam vedea nava venind în spatele meu şi ştiam că era doar o chestiune de secunde înainte să mă ajungă şi să deschidă focul. O salvă îmi atinse nava, iar legătura cu R2 muri. Nu ştiam cât de grav fusese rănit, dar deocamdată era ieşit din luptă. Stabilizatorul s-ar fi putut desprinde din nou, în orice secundă, şi eram aproape de ţintă.

Dacă aş putea să o lovesc. Adică, *ştiam* că sunt un trăgător bun, dar şi ceilalţi erau, şi eşuaseră. M-am gândit că poate chiar este o lovitură imposibilă. Poate că era diferită de împuşcarea şobolanilor womp. Îmi simţeam mintea începând să se panicheze, când, deodată, am auzit vocea lui Ben.

— Relaxează-te, Luke, l-am auzit spunând. Ai încredere în

mine. Întinde-te cu simţurile.

Şi am ştiut imediat ce voia să spună. Computerul *nu putea executa* lovitura. Era prea dificil pentru o maşină. Exista o singură cale şi o singură modalitate de a face asta. Trebuia să mă încred în Forţă. Trebuia să mă întind în Forţă şi să *simt* momentul potrivit pentru a trimite torpila. Eu, novicele Jedi, abia primisem vreo zece lecţii. Care nu era nici măcar sigur că poate simţi Forţa. Ben voia să mă relaxez, să deconectez computerul şi să mă bazez pe instinctele mele. Dacă aveam aşa ceva.

Am *ştiut* ce trebuia să fac. Am făcut exact aşa cum mi-a spus el şi mi-am oprit computerul. Asta a provocat ceva panică în baza Rebelilor. Mă monitorizau, desigur, şi m-au întrebat ce nu e în regulă. Senzaţia era că, dacă computerul nu putea lovi ţinta, nu voi putea nici eu să o fac. Şi aveau dreptate. Nu aş fi putut de unul singur.

Dar nu eram doar eu. Mai erau şi Ben, şi Forţa. Darth Vader încă venea după mine şi se apropia repede. Fără R2, trebuia să am grijă de multe lucruri, încât abia puteam urmări şi nava TIE care se apropia. Şi salvele lui se apropiau din ce în ce mai mult. Nu voi putea ajunge la ţintă. Apoi, dintr-o dată, nava TIE fu lovită şi ricoşă neputincioasă în spaţiu. Prin comunicator am auzit pe cineva ţipând: *Iuhuu!* şi *Şoimul Mileniului* străluci deasupra mea. Se întorsese Han! Se răzgândise!

Poate că începuse să-i placă motivul pentru care luptam. Poate că m-a plăcut prea mult ca să mă lase să mor. Poate că a vrut doar să o enerveze pe prinţesă forţând-o să-i mulţumească. În acel moment nu mi-a păsat de motivele sale. Doar că se întorsese! Şi mă acoperise. El şi Chewie m-au protejat pe ultima parte a zborului.

Apoi am putut vedea ţinta în faţa mea. Arăta atât de mică şi se apropia atât de repede. Oare mă amăgeam? Era o lovitură imposibilă până la urmă? Eram mai mult decât un băiat de fermă căruia nu ar fi trebuit să i se dea un X-interceptor, ca să nu mai vorbim de responsabilitatea salvării Rebelilor?

Mi-am alungat îndoielile. Ben crezuse în mine; la fel şi Leia, chiar şi Han. De ce altfel s-ar fi întors? Toţi credeau în mine, şi am ştiut că va trebui să cred şi eu în mine. M-am concentrat spre interior în timp ce mă apropiam tot mai mult de ţintă, simţind atingerea blândă a Forţei din mine. Întinzându-se pentru a o accesa şi pentru a şti exact secunda în care trebuia

să tragă. Şi *am simţit-o*. Asigurarea absolută şi calmă că *acum* era momentul. Degetul meu apăsă butonul fără niciun gând conştient. Apoi m-am desprins, zburând în sus şi afară din canion. Tunurile încă trăgeau asupra noastră, dar nu mi-a păsat. Torpilele mele erau pe drum şi *ştiam* că funcţionase. Forţa era cu mine.

Han şi cu mine ne-am îndreptat direct către luna lui Yavin cu viteză maximă. Niciunul dintre noi nu voia să se afle în vecinătate când exploda Steaua Morţii. Am aruncat o privire în jur, dar nu exista niciun semn al navei TIE a lui Vader. Scăpase cumva? Sau era mort? Nu credeam că este. Eram sigur că aş fi simţit o tulburare în Forţă dacă ar fi pierit un astfel de rău. Dar nu aveam timp să-l caut. Spaţiul din spatele nostru explodă brusc în culori.

Steaua Morţii îşi alimentase distrugătorul de planete chiar în momentul în care torpilele mele loviseră ţinta. Rezultatul fu o explozie atât de mare, încât eclipsă totul. Valul de şoc mi-a trimis nava şi *Şoimul* învârtindu-se, dar am reuşit să scăpăm.

Steaua Morţii dispăruse şi Yavin era în siguranţă. Baza Rebelilor era în siguranţă. Leia era în siguranţă. M-am simţit absolut epuizat, complet stors.

— Haide, puştiule, strigă Han.

Şi *Şoimul* se îndreptă spre luna de mai jos. L-am urmat. Am auzit din nou vocea lui Ben, de data asta cu o promisiune. Părea mândru de mine.

— Forţa va fi întotdeauna cu tine.

Ştiam că avea dreptate. *Aveam* o legătură puternică cu Forţa. Poate că voi deveni într-o zi un Jedi adevărat.

Prima persoană care m-a salutat când am aterizat a fost Leia. Şi-a aruncat braţele în jurul meu şi m-a sărutat, deşi priveau sute de oameni. Am simţit că roşesc tare de tot. Apoi au venit Chewie şi Han, rânjind. Han susţinu că s-a întors doar pentru că nu voia să primesc eu toate meritele, dar ştiam că nu era aşa. Se întorsese pentru că descoperise ceva mai valoros decât banii.

M-am asigurat că echipa de mecanici îl scoate cu grijă pe R2. 3PO se agita nervos alături de ei, dar mecanicii ne-au asigurat că vor putea să-l repare pe R2 fără probleme. Speram cu adevărat. Am trecut prin multe împreună şi îl îndrăgeam foarte mult pe micul droid.

Leia îmi spune că va fi o mare sărbătoare mai târziu şi m-a sfătuit fac un duş şi să mă odihnesc. Tocmai atunci mi-am dat seama cât de foame îmi era. O sărbătoare suna bine, cu siguranţă. Avem multe de sărbătorit. Şi de ţinut minte.

Notarea 14

Nu a fost un festin. Ei bine, nu, chiar *a fost* un festin. Dar asta a fost după aceea. Mai întâi a fost ceremonia. S-a dovedit că Leia reuşise să-i convingă pe toţi că suntem eroi – adică Han, Chewie şi cu mine. De parcă tot ce făcuse ea a fost să stea pe lângă noi şi să ne privească! Dar, se părea că toată lumea fusese de acord că eram eroi, şi că ne meritam medaliile. Han nu şi-a putut lua medalia în serios, glumind că era mai ieftină decât dacă-i plăteam un onorariu. Totuşi, mi-am dat seama ce onoare era. *Apoi* au venit festinul şi discursurile. Era uimitor să-i văd pe toţi cum ne tratau pe toţi trei cu un asemenea respect. Cred că ar fi putut să i se urce la cap lui Han. Tocmai se lăuda. Cred că îi plăcea să nu mai fie un războinic singuratic. Încercă să dea vina pe Chewie pentru întoarcerea sa, dar nu mă păcăli. Exteriorul acela cinic, rece, înfometat după bani, era doar o faţadă. Sub toate astea, era o fiinţă umană decentă. Şi, cred că era şi puţin jenat de asta.

Deci, acum am o medalie. Oh, şi un droid reparat. R2 fu aranjat foarte bine, aşa cum promiseseră tehnicienii. Mă bucuram, pentru că galaxia ar fi părut mult mai mică dacă nu ar fi fost şi el în ea. Aşa cum se întâmplase cu multe altele care dispăruseră. Am întrebat-o pe Leia despre organizarea unei slujbe de pomenire pentru cei care muriseră. Mi-a spus că eram a treizeci şi şaptea persoană care îi cerea asta. Poate că eram cel mai bun ţintaş dintre Rebeli, dar era evident că nu eram cel mai rapid.

Toată lumea era uşurată că Alianţa Rebelilor era încă în viaţă şi că Steaua Morţii fusese distrusă. Nu puteam rămâne aici, desigur. Marele Moff Tarkin probabil că raportase locul către care se îndrepta, aşa că Imperiul va trimite, în mod sigur, ceva forţe armate care să ne caute. Am început să împachetăm, iar următoarea noastră bază urma să fie decisă chiar atunci de Leia, Amiralul Dodonna şi alţi câţiva.

Mi s-a cerut să particip şi eu, dar am refuzat. Chiar nu mă simţeam confortabil acolo, cu toţi ofiţerii aceia. Erau cu toţii de mai mult timp în Rebeliune decât mine.

Zilele petrecute aici au fost unele dintre cele mai bune şi cele mai rele zile ale mele. Rele, pentru că nu puteam să nu mă

gândesc la toţi cei care muriseră. Unchiul Owen şi mătuşa Beru… Cu doar câteva zile în urmă, mă plângeam că eram nevoit să lucrez pentru ei încă un an. Dacă aş putea să-i aduc înapoi, m-aş duce să muncesc acel an fără să mă plâng. Îmi era foarte dor de ei. Apoi mai era Biggs. El şi cu mine crescuserăm împreună. Am învăţat în acelaşi timp să pilotăm speedere şi am învăţat să tragem cu blasterele în acelaşi canion. Fusese ca un frate pentru mine şi ştiam că şi el simţise la fel pentru mine. Mă ajutase mereu, până în ziua când a plecat la Academie. Aşa cum fusese acolo pentru mine mai devreme, astăzi, când ne-am confruntat împreună cu Steaua Morţii. Biggs şi Luke, împreună ca întotdeauna.

Doar nu se mai putea.

Cu toate astea, cumva, nu mă întristam atât de mult pe cât mă aşteptasem. Pentru că încă îi mai puteam *simţi*, cumva, prin Forţă. S-au dus, dar încă fac parte din viaţa mea. Din amintirile mele, din emoţiile mele, din Forţă. Dacă exista un lucru pe care îl învăţasem de la Ben, era acela că moartea nu era un sfârşit. Era o schimbare, şansa de a trece la un nou nivel. Aşa că Biggs m-a bătut din nou la asta. Se dusese pentru a începe ceva nou şi mă lăsase să-l ajung din urmă mai târziu.

Mă bucuram cu adevărat pentru tot ceea ce am împărtăşit – de la împuşcarea şobolanilor womp, la lupta împreună pentru Alianţă. Am avut momente foarte speciale care vor fi întotdeauna o parte din mine. Biggs era unul dintre eroii de la Yavin. Şi Leia îmi promisese că odată ce se încheia lupta cu Imperiul, va exista un monument pentru cei căzuţi şi numele lui Biggs va fi la loc de frunte. I-ar fi plăcut asta. Mereu a vrut să fie cineva, să facă ceva important, pentru mine şi pentru toti ceilalţi. Şi chiar mi-a făcut rost de timp pentru a distruge Steaua Morţii.

Odihneşte-te liniştit, prietene.

Şi, mai presus de toate, era Ben Kenobi. L-am cunoscut cu adevărat doar pentru câteva zile. Dar niciun om pe care îl cunoscusem înainte nu m-a impresionat mai mult. Demnitatea sa liniştită, înţelepciunea, compasiunea lui, felul în care văzuse ceva special în mine şi mă încurajase să-mi folosesc pe deplin potenţialul. Era atât de *viu*, atât de real. Şi… nu eram sigur că murise. Oh, nu era în viaţă la fel ca noi ceilalţi. Dar încă mai era prezent, cumva. Eram sigur de asta. Îmi vorbise de mai multe

ori şi ştiam că era vocea lui Ben, nu doar halucinaţii sau iluzii. Îmi vorbea doar atunci când aveam absolută nevoie să aud ceva şi mă încuraja întotdeauna. Dacă avusese grijă de mine în timpul vieţii, acum nu lăsa ca moartea să-i afecteze slujba.

Deşi am pierdut nişte oameni foarte importanţi, am câştigat câţiva prieteni noi şi o cauză nouă. Îi aveam pe R2 şi 3PO. Poate că erau droizi, dar îmi erau şi prieteni. A, uneori pot fi adevărate belele. Mai ales 3PO; era foarte gălăgios. Şi aveau amândoi un spirit un pic prea independent pentru binele lor. Dar erau de neînlocuit. Şi apoi mai erau Han şi Chewie. Doi contrabandişti cu reputaţia şifonată, care se gândeau la profit. Ştiam că unchiul meu nu i-ar fi plăcut la prima vedere. Dar oricât de încăpăţânat era unchiul Owen, şi-ar fi dat seama că Han şi Chewie nu erau nişte contrabandişti tipici. Şi mătuşii Beru i-ar fi plăcut cu siguranţă farmecul lui Han.

Han îmi tot spune că sunt un prost să cred că e capabil să facă ceva bun. Dar ştiam exact ce era capabil să facă. Ştiu că se putea avea încredere în el. Şi în Chewie, de asemenea.

În cele din urmă, era Leia – prinţesă şi Rebelă. Nu pot să nu fiu impresionat. Oh, nu pentru că este o prinţesă. Ci din cauza curajului, a convingerilor şi a determinării ei absolute. Când Rebeliunea o să înfrângă Imperiul, ea va fi una dintre persoanele cărora li se va mulţumi cel mai mult. Şi probabil că va spune că nu a făcut nimic important. Pentru că face doar ceea ce crede că este corect şi o face din toată inima. Cum să nu admiri o astfel de femeie?

Ce bucurie.

Nu voi uita niciodată în viaţa mea lupta asta. Că am reuşit în sfârşit să contribui cu ceva. Şi să chem un aliat puternic – Forţa. Fusese cel mai intens moment din viaţa mea. Dar, odată cu acest sentiment, simţeam şi golul pierderilor. Ben şi acum Biggs... Nu voi putea niciodată să mai stau de vorbă cu Biggs. Asta mă întrista. Dar cred că acesta este preţul pe care îl plăteşti pentru visele mari şi îndeplinirea lor. Pentru forţarea limitelor potenţialului. Dacă Biggs şi cu mine am fi rămas la fermă, nu ar fi trebuit niciodată să recuperăm timpul pierdut. Am fi avut tot timpul din lume. Dar poate că nu am fi avut nimic semnificativ să ne spunem.

Acum avem multe de făcut. Imperiului primise o lovitură dură, dar asta nu îl va opri. Distrugerea Stelei Morţii va da

semnal pentru toţi Rebelii din toată galaxia. Vor fi înflăcăraţi de victoria noastră şi încurajaţi de rezistenţa noastră. Imperiul va avea o mulţime de probleme în zilele următoare. Dar vor dori să le arate tuturor că Rebeliunea nu va putea reuşi. Vor dori să ne distrugă, o dată pentru totdeauna.

Viitorul imediat era clar – Imperiul urma să riposteze. Deci, va trebui să fugim şi să luptăm, şi iar să fugim. Şi vom aduna putere. Tirania nu poate câştiga la nesfârşit. Într-o zi, Împăratul va fi tras la răspundere pentru crimele sale. Şi Darth Vader la fel.

Va urma o perioadă destul de agitată. Dar sunt sigur că vom câştiga – într-un final. Nu ştiu cât va dura. Sau câte vieţi vor fi întoarse cu susul în jos, cum a fost a mea. Dar ştiu că Ben a avut dreptate. Forţa *era* cu noi.

Lupta pentru dreptate a început. Şi sunt pregătit pentru ea.

Sfârşit

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a

slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea

de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în

ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos

a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete,

permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre.”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

